

MOSKVA ROM

FJORTEN EPISTLER OM VERDENSPOLITIKKEN
OG DET 20DE ÅRHUNDRES MOTREVOLUSJON

OLAV VALEN-SENDSTAD

Utgitt i Danmark med
forfatterens tillatelse
November 1960

Innhold

Stillingen i dag	Side	7
Tre Verdensmakter	„	13
Den indre struktur	„	19
Det store spillet	„	25
Den klerikale Fascisme	„	31
Hitler og Vatikanet	„	37
Den klerikale Fascisme i Frankrike	„	43
Den klerikale Fascisme i andre land	„	50
Vatikanet og USA	„	56
Jesuittene og Norge	„	61
Norges stilling	„	68
Moskva og Rom i Bibelens lys	„	74
Endetiden	„	80
Epilog	„	85
Bør jesuittene få adgang til Norge	„	86

Pris kr. 2.50 Bogen kan fås gennem
LUTHERSK MISSIONSFØRENINGS FORLAG Nansensgade 94 — København K.

Forklaring

til nogle af de i bogen anvendte fremmedord
(efter J. Byskovs fremmedordbog)

Agnostiker	— en, der hævder, at man intet kan vide om religiøse eller metafysiske (overnaturlige, oversanselige) forhold.
Ateisme	— Gudsfor nægtelse.
Benediktiner	— Munk af Benediktinerordenen.
Cølibat	— ugift stand, bruges oftest om de katolske gejstliges påbudte ugifte stand
Doktrin	— Lære, teori, videnskab.
Episkopal	— • Bispedømme, en biskops værdighed og embede.
Fraseologi	— En samling af de for et sprog (en sag) ejendommelige talemåder.
Feudalisme	— Lensvæsen.
Hegemoni	— Overherredømme.
Hierarki	— Præstevælde.
Hierark	— herskesyg præst, gejstlig magthaver.
Jesuit	— Medlem af en katolsk munkeorden, underfundigt, lumsk menneske.
jesuittisk	— hørende til jesuitterordenen, rænkefuld.
Jesuittisme	— Jesuitterordenens lære, hykleri, skinhellighed.
Klerikalisme	— Præstevælde, bestræbelse for at fremme præstestandens in a gt.
Klerikale	— hørende til, arbejdende for præstestanden.
Konkordat	— Overenskomst, særlig mellem paven og verdslige fyrster om et kirkeligt anliggende.
Nuntius	— pavelig gesandt.
reaktionær	— en, der gør modstand mod fremskridtsreformer.
pragmatisk	— driftig, erfaren, saglig.
Strategi	— Krigskunst.
ultramontan	— hinsides bjergene (Alperne), derfor: romersk, pavelig, ubetinget tilhænger af pavedømmet.

Forord

På en nær har disse artikler vært offentliggjort i Dagbladet „Dagen“.

Epilogen: „*Bør jesuittene få adgang til Norge*“ ble først offentliggjort onsdag 11. april 1951 i Norsk Rikskrigskasting under programposten „frimodig ytring“.

Artiklene offentliggjøres uforandret her.

Første Kapitel

Stillingen i dag

Hensikten med disse epistler om verdenspolitikk og motrevolusjon er ikke på noen måte å gå våre avisers utenriks-medarbeidere eller kringkastingens utenrikskorrespondenter i næringsen. Disse journalister føler verden „på pulsen" fra dag til dag, eller for kortere tids-avsnitt. Og de er fortrinnsvis opptatt av de enkelte trekk i det store spill om verdens skjebne — for i lys av de «siste trekk å prøve å gjøre opp den politiske status „ad hoc", og analysere spillet med tanke på å forstå de -nær forestående, «følgende trekk". — Denne journalistiske analyse av «verdensspillet" gjøres ofte med stor dyktighet, og på bakgrunn av stor viten om samtidens politikk i alminnelighet.

I forhold til denne journalistikk, som skriver den samtidige politikks detaljhistorie under forholdsvis korte perspektiver, oppviser historien også de «lange linjer" og de «større perspektiver". De kommer ikke først og fremst til syne i de «enkelte trekk" og i spillets detaljer fra dag til dag. De kommer til syne i det man kan kalle «struk-turtrekk" hos de forskjellige „spillere", og i «struktur-trekk" i spillets indre sammenheng. Gjennom disse «strukturer" peker historien alltid utover seg selv, til krefter i historiens gang som innordner endog de korte tidsrom og alle de enkelte «spillere" som ledd i en sammenheng som *råder over mennesket* og over slektens gang. Det er krefter mennesket må tjene, enten det vet og vil det eller ej. Det er krefter som ettertrykkelig begrenser den menneskelige, frie viljes betydning i den historiske prosess. Og dermed også krefter i historien som forfører over mennesket, over «spillerne", således at det som i et *kort* tidsrom ser ut som «spillerens" *frie* trekk, i en *større* sammenheng viser seg å være trekk som er

bundne og nødvendige under herredømmet av nettopp de krefter som virker i historiens gang.

Hensikten ined disse „epistler" er da nettopp å prøve å gi en antydende analyse av disse struktursammenhenger hvori dagens verdenspolitikk er et ledd. Og det er hensikten å gi den under *kristen* (d. e. evangelisk, protestantisk) belysning og i siste omgang i lys av *Guds ord*. For i Bibelen rulles det alle vegne opp for våre øyne typiske bilder og historiske strukturer som lærer oss å gjøre klar forskjell mellom guddommelige, menneskelige og demoniske (sataniske) krefters virksomhet i historien. Vi lærer gjennom Bibelens typiske tale om historien å se *kjennetegnene* i hver deres egenart — kjennetegnene på *Guds* finger, kjennetegnene på *menneskets* fotefar, og kjennetegnene på *Satans* virksomhet i historien.

Vi skal ikke i disse „epistler" skrive noen «verdenshistorie» — hverken for kort eller lang tid. Vi skal bare prøve å antyde en liten analyse til den verdenspolitiske *status* som forhåpentlig vil gi leserne en *anelse* av de nevnte strukturer, am den ikke formår å gi en fullstendig *forståelse*. Vi skal prøve å rykke både det vi analyserer og selve analysen inn i lyset fra Guds ord. D.v.s. når vi har gjort opp „status", skal vi sette „status" i lys af Guds ord. I motsetning til alle vanlige utenrikspolitiske analyser og reportasjer og rapportører, regner vi med at det er *Gud* som styrer med historien, og ikke det enkelte menneske eller grupper av mennesker.

La meg enda i denne første „epistel" prøve å gi et kort grunnriss av spillernes *status* pr. i dag. Så vil vi i noen følgende „epistler" prøve å gi et riss av spillet» status i lys av *strukturene*.

*

Det umiddelbare inntrykk av den verdenspolitiske status i dag er at verden er delt i to leire. Og dette inntrykk styrkes hver eneste dag gjennom alt som skrives i pressen og sies i radioen angående verdenspolitikken. Verden framtrer således for våre øyne som delt i to: den ene leir befinner seg *øst*, den annen leir *vest* for det jernteppe som strekker seg fra Nordishavet — gjennom

Østersjøen — Sentral-Europa og Syd-øst-Europa til Svar-tehavet. Og etter vårt umiddelbare inntryk har den østlige og vestlige leir hver sitt *maktsentrum*. I øst er måktsentret *Moskva*, hvorfra den ene halvdel av Europa, hele det nordlige Asia og det veldige China ledes og kontrolleres. I vest er maktsentret *Washington* i intim forbindelse med *London*; og fra disse to sentrer ledes og kontrolleres • den andre halvdel av Europa, resten av den østlige og hele den vestlige halvkule.

Så forenklet er det umiddelbare bilde av den verdenspolitiske status, som vi daglig innprentes gjennom presse og radio, både vest for jernteppet og antagelig også øst for jernteppet. Og vi *liker* denne forenkling av status nettopp fordi den er enkel og temmelig usammensatt. Vi liker den i så stor grad at vi som lever vest for jernteppet i vårt sinn automatisk tillegger forskjeller, interessekonflikter, uenighet og strid i *vest* en bagatelmessig betydning i forhold til det store grunnfaktum at „vi står sammen" i et eller andet „skjebnesfellesskap" av historisk, kulturell og åndelig (religiøs) art. På den annen side speider vi med vaksomme blikk østover for å notere • ethvert fenomen av strid og interessekonflikter *øst* for jernteppet som symptom på at „blokken" kommer til å rakne, eller at en kontrarevolusjon i Rusland skal oppfylle alle «de angstens ønskedrømmer som vi drømmer i håpet om å unngå krig og katastrofe. Antagelig speider .de også østfra mot vestsiden av jernteppet etter ethvert symptom som kan tyde på at denne „blokken" rakner — og sikkert ut fra samme angstens ønskedrømmer som vi drømmer. For det er ingen grunn til å tro at de er mindre redd for krigen øst for jernteppet enn folkene er vest for jernteppet.

Er status så enkel? Hvorfor hater de to blokker hinannen så intenst angstfylt? Er det to religioner som hater hverandre? Er det to samfunnssystemer som bekjemper hinannen? Er det to ideologier som ikke kan forlikes?

Ja — lyder det hyppigste og mest forenklete svar. I • øst er det tyranni, slavestat, konsentrasjonsleirer, jødeforfølgelser og ateisme som hersker. I vest er det demokrati, frihet, statssamfunn i rask utvikling mod den sociali-

stiske velferdsstat, religionsfrihet, menneskerettigheter og menneskeverdig liv og levemåte.

Er dette forenklete bilde av status *sant*? Det er en halv sannhet, og hvis halve sannheter utgis for den hele sannhet, så vender den halve sannhet seg til *hel løgn*.

Har vi intet tyranni i vest? Ingen slavetilstander? Ingen forfølgelser? Ingen diktaturer? Et det lutter kristelig idyll her vest?

Med disse spørsmål opphører enhver mulighet for å holde fast på den forenklete status om *to* leirer under ledelse av Moskva og Washington. Vi *har* tyranni, vi *har* slavetilstander, vi *har* forfølgelser, vi *har* diktaturer i Vesten også. Vi har ikke kommunismen, men vi har fascismen og nyfascismen i Spania, i Argentina, i emning i Italia, Frankrike, Vest-Tyskland, og i full blomst i en rekke sydamerikanske stater.

Hva egentlig med denne fascisme og dens diktatur?

Franco satt ikke med makten en eneste dag — *hvis ikke*...? Peron sitter ikke med makten for sin vakre frues skyld, han satt ikke med den en eneste dag — *hvis ikke*...? I Italia var det ingen grobunn for nyfascismen — *hvis ikke*? I en rekke sydamerikanske stater var det ingen religionsforfølgelse — *hvis ikke*? O. s. v.

Hva ligger i disse „hvis ikke...“?

Det ligger en henvisning til *den tredje makt* i verdenspolitikken. Og denne tredje makt er *Rom*.

Rom ligger vest for jernteppet. Og *Rom* hører med i bildet av vestblokken. Ja, enhver tegning av vestblokkbildet som *ikke* har *Rom* inntegnet i bildet, er et falsk bilde, et tendensiøst bilde.

Roms makt i vest er større enn både Washingtons og Londons makt tilsammen. *Rom* behøver ikke kjøpe seg drabanlstaten med dollars, pund og handelsavtaler. *Rom har* makten — ikke bare over Franco og Peron og andre regjeringssjefer og regjeringer, og over hundre tusener av italienske -sosialister og kommunister. *Rom* har makten over hundre millioner mennesker spredt i større og mindre grupper overalt i *Vestens folk og nasjoner*.

Rom og *Rom* er to forskjellige ting. Det „ene“ *Rom* er det *Rom* som representerer en *religion* og derigjennom er åndelig leder for mange, mange jevne, stillferdige og

fromme mennesker som dyrker Gud på „romersk-katolsk“ vis. Det „andre“ *Rom* er det *Rom* som representerer og utøver et *politisk maktsystems makt*. Det er det ene, samme *Rom* enten det er det „ene“ eller det „andre“ *Rom*. Og nettopp derfor blir dette *Rom* så uhyggelig *farlig* i sin struktur; det spiller alltid på to instrumenter, alt ettersom det passer. Det spiller på fredelig hyrdefløyte i kristendommens navn, i moralens navn, i det åndelige lederskaps navn. Og det spiller atter på fcrigstrommer og krigstrompet i maktens interesse, i „kirkens“ interesse, i de politiske hensiktens og måls interesse. *Rom* har et Janusansikt: den ene siden er yndig, tillokkende, fortryllende, estetisk, henrivende, vakkert myndig — den andre siden er brutal, hensynsløs, terroristisk, tyrannisk. *Rom* kan forvandle seg i stemme og utseende til snart å framtre som en lysets engel, snart å framtre som en brølende løve for å oppsøke hvem det kan oppsluke. — Hva ser man „så særlig“ i Vesten? Det er tydelig at de aller fleste ikke ser annet enn lysengel-skikkelsen. For om *Rom* kommer noe sted som en brølende løve, sørger det alltid for først å rulle ned et jernteppe der også — slik som i Spania. Og kan det ikke rulles ned noe jernteppe, så viser *Rom* løveskikkelsen med atskillig varsomhet — og dog selv da umiskjennelig. Og dette Roms makt er det som driver spillet i de 20. århundres *motrevolusjon*.

Rom er innfiltret i nesten hele Vesten. Roms *dødsfiende* er Wittenberg og Genf (reformasjonen, protestantismen) og Moskva (kommunismen). For tiden går *Rom* forholdsvis stille i dørene når det gjelder Wittenberg og Genf. Desto heftigere går *Rom* i dørene når det gjelder Moskva. For protestantismen har en så forholdsvis sterk politisk stilling i Vesten, at det ville være tåpelig politikk av *Rom* i *dag* å dra i korstog mot protestantene: Europa lever stort sett enda i skyggen av 30-årskrigen og Roms erfaringer fra *motrevolusjonens* tid (150—1650) fram til den franske revolusjon. Desto mer går kampen i øst, mellom Moskva og *Rom* — og gjenlyden av den kampen her i vest viser seg mer og mer i hvordan den pavelige politikk søker å engasjere særlig *Washington* i en antikommunistisk blokk. Og *Washington* synes å gå

med — tiltross for at man dermed må sluke både Franco, Peron og diverse andre katolsk-fascistiske *diktaturer*.

Rom— den tredje makt? Ja, i aller høyeste grad. I så stor grad at mange ting tyder på at Vestens samlede politikk ved siden av å tjene Vestens økonomiske interesser i verden i like høy grad tjener Roms hovedinteresser i den motrevolusjonære kamp med Moskva.

Dette gir den verdenspolitiske status i dag veldig perspektiver, og fcalder på den politiske interesse i et helt annet plan enn den vanlige politiske journalistikk beveger seg. Det legger hele den verdenspolitiske situasjon i et *apokalyptisk plan*.

I en rekke følgende epistler skal vi prøve å analysere en del av de faktorer som i sitt samspill viser oss strukturen i den verdenspolitiske status, som vi her har tegnet bildet av i meget grove trekk.

Annet Kapittel

Tre verdensmakter

I min første epistel pekte jeg på hvordan den verdenspolitiske situasjon i samtiden bestemmes ved tre verdensmakter, med sentrum i Moskva, Rom og Washington (+ London). Delingen av verden i to: øst og vest, kompliseres ved den „tredje makt" i Rom. For å kunne gjøre opp status i verdenssituasjonen, er det nødvendig å gjøre seg klart visse strukturelle grunntrekk hos disse verdensmakter. Og jeg vil i denne epistel prøve å peke på noen slike grunntrekk.

Moskva og Rom. Det forbitrede fiendskap mellom Moskva og Rom har langt dypere røtter enn fiendskap mellom kommunime og „kirke", mellom ateisme og kristendom. Fiendskapet har årtusenlang tradisjon og knytter seg til historiske krefter, linjer og tradisjoner som bestemmer partenes forhold til hinannen på en måte som binder aktørene i Moskva og Rom i nær sagt alle deres gjensidige handlinger. Ingen av dem handler i frihet overfor hinannen.

Dengang det verdensomspennende Romerrike mot slutten av Oldtiden (ca. 400 e. Kr.) deltes i to, et vestromersk rike med sentrum i Rom og et østromersk med sentrum i Rysants (Konstantinopel, Istanbul), ble faktisk *Europa* delt i to. Denne politiske deling fulgtes ca. 100 år senere av en religiøs deling — det første „schisma" mellom de østlige kirker med sin «økumeniske patriark" i Konstantinopel som overhode, og de vestlige kirker med sin „Peters etterfølger" på bispe- og pavestolen i Rom, med hans krav på å være *alle* kirfcers overhode.

Med denne deling ble dragkampen om makten mellom „øst" og „vest" et av de politiske og religiøse grunntrekk

i Europas historie langt uti middelalderen, like til Konstantinopel» fall, da de muhammedanske tyrkere tog det i 1453, og *det* østroniexske rike gikk til grunne som *politisk* størrelse. Den viktigste umiddelbare følge av Konstantinopels fall ble imidlertid at det politiske og religiøse sentrum og tyngdepunktet i *Øst-Europa* flyttet til *Russland*, og meget snart fikk sin hovedstad i *Moskva*. Og ider har det siden vært. Det går altså en historisk linje fra det østromerske rike via det tsaristiske til det daværende Russland og Moskva: en årtusenlang tradisjon det ikke finnes noe tegn på oppløsning av.

Det vestromerske rike gikk også tilgrunne, ved tiden for den utgående Oldtid, som *politisk* størrelse. Men her blir vi vitne til at omtrent samtidig med dette rytes undergang, framtrer *paven i Rom* med slike *kirkelige* (religiøse) makt- og overhøyhetskrav i hele «kristenheten» at han dermed faktisk framtrådte som de gamle romerske *keiseres* arvtager. Hans kirkelige maktkrav kunne jo aldri ha minste utsikt til å bli realisert uten i politisk form. Og nettopp den politiske side av de pavelige maktkrav kom til å sette sitt merke på den politiske historie i Vest-Europa gjennom hele Middelalderen og i den blodige Motrevolusjon paven satte i gang ved jesuittenes hjelp fra tiden omkring 1550 frem til 30-årskrigen slutt i 1648.

Med Konstantinopels fall i 1453 var Europa delt i Øst og Vest på en måte som har holdt, seg til i dag. Og med freden i 1648 mellom katolikker og protestanter har *Vest-Europa* stort sett vært delt i to: protestantiske og romersk-katolske folk — på en måte som i sine grunntrekk er slik til i dag. Her aner vi de langtverkende bakgrunner for at vi i dag kan og må regne med *tre* verdensmakter — både i politisk og religiøs, kirkelig og kulturell henseende. Det moderne U.S.A. er som bekjent, etter sin opprinnelse, en typisk protestantisk statsdannelse, mens Syd-Amerika er like typisk katolsk: Vest-Euro-pas deling i 1648 ble plantet over på den vestlige halvkule.

Det er imidlertid noen grunntrekk ved „Moskva” og „Rom” som har avgjørende betydning for en riktig forståelse av bakgrunnen for samtidens *status*.

Da den romerske keiser, Konstantin den store, på begynnelsen av 300-tallet gjorde kristendommen til *statsreligion*, bragte dette kirken og kristenheten i et helt nytt og annet forhold til den verdslige, politiske statsmakt: i tillegg til den innenkirkelige feide om hvilken biskop som skulle ha makt-overhøyheten (Rom eller Bysants), kom nå problemet om hvorvidt *staten* skulle ha overhøyhet i kirken, eller *kirken* overhøyhet over staten. Da keiseren på den tid bodde i Bysants, utviklet det seg etterhvert et statskirkelig system i øst — og dette utviklet seg videre til den fullstendige „cæsaropapisme” (keiseren er „pave”, d.v.s. kirkeoverhode). I Rom gikk veien den stikk motsatte retning: enten var der keiserne fullstendig dekadente eller forsvant med Rikets undergang. Følgelig fikk paven i Rom omtrent frie tøyler — og utviklet seg meget snart til å optre som de romerske keiseres etterfølgere. Rom representerte således det man kunne kalle „papocæsarisme” (paven er „konge” eller „keiser”, d.v.s. det egentlige overhode for staten).

At dette har gitt Øst og Vest helt forskjellige grunntrekk såvel i forståelsen av, som i det faktiske forhold mellom kirke og stat, er klart nok. Mest iøynefallende på dette felt er det at Romerkirken i århundrenes løp har utviklet seg til en *rettsinstitusjon* med en „kirkerett” som faktisk gjør denne „kirke” til en fullstendig suveren „*stat i staten*”. Pavekirken vil derfor som regel overhodet ikke tre i noe forhold til en suveren, verdslig stat uten i form av „konkordater” av udpreget juridisk natur. Rom er allevegne en „stat i staten”..

I Øst derimot har „kirken” vært inkorporert i staten — like til den russiske revolusjon i 1917. Ved denne revolusjon kom den ateistiske, kirkefiendtlige kommunisme til niakiten i Russland, og „kirken” ble rett og slett „kastet ut” fra statens politiske og forvaltningsmessige område — og „kirken” måtte nærmest gå under jorden. For Russlands vedkommende er det imidlertid et overordentlig interessant spørsmål om det ateistiske, kirkefiendtlige regime *staten* betyr en episode i forholdet mellom kirke og stat, eller om det betyr noe historisk varig. Personlig tror jeg ifor min del, at det dreier seg om en historisk *episode*. Hvor lenge vil den vare? Derom gis

naturligvis hare gjetninger. Så lenge slektleddet fra 1917 lever og har den politiske makt, vil de gamle statskirkelige forhold i Russland ikke bli gjenopprettet. For dette slektledd er så innkjørt i sin ateistisk-materialistiske overbevisning om at „kirken" er statens og folkets fiende nr. 1, at den neppe kan ventes å være elastisk nok til å revidere grunnsyn. Men slektleddet fra 1917 lever ikke evig. Dog, selv dette slektledd er kommet så langt i politisk realisme (lært under siste verdenskrig) at det *tolerere et "patriarkat i Moskva"* som er statsservilt. I Vesten forakter man dette sovjetservile patriarkat og håper på kontrarevolusjon. Dette er imidlertid vanlig mangel på, her i Vest, å forstå andre ut. fra deres egne forutsetninger, og å nære håp som er ønskedrømme ut fra *Vestens* forutsetninger.

Man må ikke glemme at historien» krefter over „de lange linjer" er sterkere enn det enkelte slektledd. Det kan hende det kommer en kontrarevolusjon i Russland — men det er sannsynligere at den ikke kommer, eller at den vesentlig vil arte seg som en kortvarig kamp om Stalins og stalmistenes arvtagere i maktens sete. Man burde ikke glemme at Stalin mer og mer er svinget bort fra rollen som revolusjonsleder over til rollen som *tsarens* arvtager. Og fra det øyeblikk den historisk nødvendige, russiske revolusjon har nådd det stadium hvor den skal konsolidere revolusjonens resultater i sosial, politisk og økonomisk henseende, fra samme øyeblikk vil den måtte gjenoppta den gamle *politiske* linje fra tsarveldet — og innordne hele det nye system i den historisk betingede, uovervinnelige sterke tradisjon fra tidligere århundreder. Det finnes ingen mer kortsynt historisk-politisk tenkning enn den som glemmer *tradisjonenes* makt, og glemmer de „usynlige krefter" som binder historisk fortid og fremtid sammen. Med et nytt, slektledd ved makten i Russland, som ikke lenger sporer noen fiende i „kirken", fordi det nemlig er kommet et nytt slektledd også i „kirken" (som har tilpasset seg den nye orden), vil man slett ikke få et Russland slik som det, „passer" Vesten. Man vil få et Russland som knytter de usynlige, men sterke tråder tilbake *over* revolusjonsslektleddet *til* tsarismens mange svunne slektledd — både i politisk

tenkning, i maktstrategi og økonomiske interesser. For „kirken" i Russland vil det sikkert bety at den igjen innordnes i *staten*, og at den gamle, bysantinske „cæsaropapisme" gjenoppstår. Den er alt i ferd med å gjenoppstå. Blant slektleddet fra 1917 var det også en teologistudent, en vordende prest, som nå heter *Stalin*. Får han leve enda noen år, kan det hende han selv fullender «kontrarevolusjonen"! Det lyder paradoksalt. Men det er ikke utrolig. Isåfall vil Stalin ha gjort Vesten det største puss han noensinne har gjort! Stalin er ikke uvitende om at *han* representerer den historiske linje fra det gamle Byzants via det tsaristiske til det nåværende Moskva!

Jeg har her antydnet noen av de store, men uovervinnelige sterke tradisjonslinjer i europæisk historie til politisk og kirkelig liv — i forholdet mellom de to makter Moskva og Rom. Til slutt ganske kort litt om *Wittenberg* og *Genf* (reformasjonen og protestantismen).

I forholdet mellom stat og kirke er refomiasjonstidens lære om de „to regimenter" (den politiske statsmakt og den åndelige kirke), som ikke skal blande seg i hinandens saker, men stille hver med sitt, i forskjellig grad av klarhet og i forskjellig praktisk utformning, blitt en grunnanskuelse i den *protestantiske* verden. I Europa førte det til en *praksis* hvoretter kirkene stort sett ble statskirker under den forutsetning at den politiske myndighet var en *kristen* myndighet. Disse politiske myndigheters *overgrep*, særlig i Vest-Europa, førte til „dissenterbevegelsen" og emigrasjonen til Amerika — hvor protestantiske kristne grunnla en stat på prinsippet om de „to regimenter" i fullstendig atskillelse (ingen cæsaropapisme" og ingen „papocæsarisme", hel atskillelse mellom stat og kirke på basis av *protestantiske* prinsipper). — Denne prinsipielle sidestilling, dette prinsipielle samvirke mellom kirke og stat i hver deres egenart, og i gjensidig frihet og anerkjennelse, har gitt den vestlige protestantiske kultur og det politiske liv dets åndelig sett helt egenartede struktur i forhold til både den kulturkrets som ledes fra „Moskva", og den som ledes fra „Rom".

Bare i dette protestantiske Vesten *kunne* det være naturlig grobunn for et politisk *demokrati*. Og det er da også et historisk faktum at bare i dette protestantiske

Vesten finner man et virkelig *demokrati*. For siden reformasjonen har dette Vesten vært gjennomtrengt av den *bibelske sannhet* om „det alminnelige prestedømme" d. e. vi er alle *like for Gud* — en sannhet som i verdsliggjort omformning måtte føre til prinsippet om alles *likhet i brorskap og frihet*. Den franske revolusjons slagord: frihet, likhet, brorskap har aldri vært noe annet enn en *politisk* programpost, som vokste frem ved en «sekularisering" av en av reformasjonens grunnsannheter sannheten om det alminnelige prestedømme for Gud. («Sekularisering" betyr anvendelse av åndelige prinsipper på verdslig felt, — med likegyldighet for det åndelige som sådant).

Men den franske revolusjon satte inn en dyptgående åndelig og kulturell konflikt i Vest-Europa mellom kristendom og en sekulær politisk idealisme, som dog klart nok har hatt noen av sine hovedforutsetninger i reformasjonen. I de siste slektledd har denne konflikt tilspisset seg i en skarp konflikt mellom en aiteSistisk-materialistisk sosialisme og kristendommen („kirken"). Den dype konflikt i Vest-Europa gjør seg gjeldende både blant katolikker og protestanter. (Den 'bidrar i høy grad til å forvirre det åndelige og kulturelle bilder av Vest-Europa.

Jeg skal da i neste epistel fortsette denne lille strukturanalyse, og prøve å trekke frem noe mer materiale til belysning av „de tre makter"s egenart. Alene således kan man få gjort opp status i den aktuelle verdenspolitikk.

Den indre struktur

I forrige epistel antydet vi i visse grunntrekk noen av de historiske struktur- og tradisjonslinjer i Europa, so in har ført oss fram til samtidens tremakts-gruppering: Moskva—Rom og Washington/London. I denne epistel vil vi prøve å iantydte disse makters struktur slik vi møter den i vår tid. Og vi begynner igjen med en sammenligning mellom

Moskva og Rom: Tilsynelatende er disse to maktsystemer så forskjellige at en sammenligning synes utelukket. Men ser vi noe nærmere etter, vil vi snart oppdage at forskjellen vesenlig ligger i *fraseologiens* plan — d.v.s. i de to systemers talemåter og språkbruk,, men ikke i deres reale struktur.

Moskva fører i all propaganda en ren *politisk-ideologisk* fraseologi, mens Rom i all sin offentlige propaganda føreren *kirkelig-ieligøs* fraseologi (som vi senere skal se finnes det en *skjult* Rom-propaganda av annen art.). Moskva taler om «folket", men realiteten bak frasen er makthaverne og deres vilje. Rom taler om „kirken", men realiteten bak frasen er paven og hierarkiet. Moskvas ideologiske «ortodoksi" for hva som til enhver tid er „marxistisk-leninistisk kommunisme" av forpliktende art for alle partifeller — har sitt motstykke i Roms katolske «ortodoksi", hvorved nettopp paven og hans hoff til enhver tid avgjør hva som er «katolsk lære" med forpliktelse til å troes og menes av alle kirkelemmer. Hele Moskvas fraseologi og ideologi er innrettet på å skjule den enorme forskjell mellom den *politiske* overklasse av herskere og mengden av viljeløst beherskede — hele Roms fraseologi og religion er innrettet på å skjule den

enorme forskjell mellom den *kirkelige* overklasse av hierarkiske (eller feudale) herskere og mengden av viljeløst beherskede. Og nettopp disse faktiske forhold og intensjoner bak både det politiske og religiøse språk, gir oss øye på *likhetene*.

Både Moskva og Rom er, og vil være, sentrer for hver sin form for *internasjonalisme*: politisk og kirkelig internasjonalisme. Moskvas underavdelinger utenfor Russland likvideres («utrenskes») for illojalitet mot «den internasjonale kommunisme» straks de viser „titoistiske” d. e. *nasjonale* tilbøyeligheter — altså ulydighet mod herrerne i Moskva. Et nasjonal-russisk maktsystem er kamuflert med den «internasjonale kommunismes» fraser, og i ly av kamuflasjen med internasjonalismen forlanger Moskva kadaverlydighet mot, seg. — Likedan er forholdet med Rom. Rom representerer en «kirkelig» internasjonalisme, og dets underavdelinger utenfor Italia er gjenstand for skarp utrenskning (såkaldt «kirketukt») ved minste tilløp til illojalitet mot «den katolske kirke», dvs. mot *paven*. Et nasjonal-italiensk eller et romansk maktsystem er kamuflert med «den kristne kirkes» fraser og språkbruk, og i ly av kamuflasjen med kristelige (overnasjonale) fraser forlanger Rom kadaverlydighet mot seg.

Som Moskva så Rom: begge har et utall agenter av henholdvis politisk kommissærtype og hierarkisk preste-type (resp. «ordensbrødre») spredt over hele jordkloden og innfiltret i nær sagt alle nasjoner — for å bringe mennesker og folk inn under «kommunismen» (d. e. Moskva) eller inn under «kirken» (d. e. *paven*). I hvert eneste folk finnes disse „5te- kolonner” for Moskva og Rom.

Moskva har omgitt hele Russland med et jernteppe, Rom har i ly av sin «kirkerett» (som i dag ingen annen enn russerne våger å sette ut av betraktning) omgitt hvert eneste *kloster* med et jernteppe. Som ingen kan komme ut av Russland uten å redde seg ved livsfarlig flukt, kan ingen mann eller kvinne komme ut av noe romersk *kloster* uten å redde seg ved livsfarlig flukt — hvis de skulle komme til -det resultat at deres munke- eller nonne-løfte var deres livs store felttagelse (glimren- de illustrert i Anker-Golis nøkkelroman om klosterliv og

klosterflukt, „Jeg hører livet til”, Bergen 1948). Hvert kloster er en „jernteppe-øy” i folkehavet.

Moskvas og Roms *hersketeknikk* er nøyaktige paralleller: Moskvas politiske kommissærer er utdannet i særlige propagandaskoler, og er spredt så tett blant folket at de kan ha oversikt over hele den krets som er betrodd dem. Og ved et utviklet angiversystem kan Moskva gjennom dem kontrollere hver krok. — Roms presteskap og ordensbrødre er utdannet i skoler som trener dem til åndelig uniiformitet, og ide er spredt så tett blant folket at de alltid kan ha oversikt over det område som er betrodd dem. Og i ly av skriftestolen og det tvungne skriftemål (som i tilfelle kan tjene „som det perfekte angiversystem) kan Rom gjennom sitt presteskap og sine ordner kontrollere hver krok hvor de når inn. — Som bekjent har Moskva lenge drevet den taktikk å la sine «villfarne kommunistbarn» gjøre offentlig avbikt for sine villfarelser— hvorved ide «villfarne» fremdeles kan bli tolerert. Dette system har været praktisert i hundrer av år i Romerkirken, gjennom det prinsipp at det er *paven* som gjennom presteskapet tilsier de syndende katolikker «syndenes forlatelse» — hvorved «synderne» kan forbli «kirkens barn» (som regel i samband med at man betaler for «syndenes forlatelse» etter de «takster» som romersk kirkerett har bestemt).

Som ikke bare Russland, men enhver verdslig stat, har sin diplomatiske representasjon hos andre stater, så har Rom verdens antagelig dyktigste diplomatkorps (såkalte legater, nuntius'er og kardinaler): Rom forlanger å rangere som verdslig-politisk makt, og gjør det på basis av sine internasjonalistiske og overnasjonale *kirkelige* maktfordringer. Sannelig har den *romanske verden* gjennom det nasjonale, italienske p ave dømme drevet det langt i hersketeknikk!

Som Hitler hadde sitt Gestapo, og som Moskva har sitt hemmelige politi — «om var og er de egentlige makthaveres *medforbrytere*, således har Rom sitt «hemmelige politi»: jesuittene og deres «inkvisisjonsdomstoler» i gammel og ny tid. Og hva tortur og blodsutgytelse angår beholder det pavelige «politi» med sin mange hun-

dreårige historie en overlegen plass nr. 1 foran både Hitler og Stalins „politi“.

Som Moskva gjennom sine konsentrasjons- og slaveleirer skaffet seg uhørte mengder billig arbeidskraft således har Rom forstått gjennom det cølibatære presteskap, inunke- og nonnevesen å nyttiggjøre seg store mengder særdeles billig arbeidskraft: intet samfunn i verden kan skaffe seg så billige tjenestemenn som Romerkirken kan skaffe seg billige prester, misjonærer, lærere, sykepleiersker, alle slags agenter, og alle mulige slags tjenere for det høyere og lavere presteskap.

Strukturelt oppviser således det russiske og romerske maktsystemet overordentlig mange likhetspunkter. Begge er åpenbare diktatur-systemer: det ene (Moskva) et politisk diktatur som endda ikke er helt enig med seg selv om hvorvidt det skal fortsette på den aggressive ateismes linje, eller svinge over i den gamle, bysantiske cæsarpapisme— det annet (Rom) et religiøst diktatur med de største politiske aspirasjoner, og som politisk er uhyre aggressivt ved å trekke i *fascismens* kulissestråder, et maktsystem som ikke legger minste skjul på sin papocæsarisisme. Moskva er lederen ifor det 20. århundres *revolusjoner*— Rom lederen for det 20. århundres *motrevolusjon*. Moskva og Rom — dødsfiender!

Til slutt noen ord om

Protestantismens „systemer“ i forhold til Moskva og Rom. Å komme over i den protestantiske verden fra de to nevnte er å komme til en helt annen verden. Det er å komme over i iden prinsipielle *individualismes* verden, hvor det enkelte menneskes religiøse tro, intellektuelle overbevisning, samvittighetsfrihet, dyktighet, initiativ og innsatsvilje er grunnverdier som det våkes over. Som følge av denne grunnleggende individualisme blir det *politiske* ideal demokratisk, sosiologisk sett svarende til at det *kirkelige* ideal ligger i det alminnelige prestedømme og de frie nådegavers utfoldelse. I økonomisk henseende vil den individuelle eiendomsrett og en prinsipiell privat kapitalisme alltid komme til å bli et korrektiv mot ekstrem sosialisme og kollektivism. Både i Norden, i det vestlige kontinental-Europa, England og USA ser man i samtiden en merkelig tilpassing mellom denne eldre,

noe ekstreme individualisme og den nyere ekstreme sosialisme: den protestantiske verden finner også her sin egen vei („Velferdsstaten“) i forhold både til kommunismen (Moskva) og fascismen (Rom).

Protestantismens folk er ikke omgitt av noenslags jerntepper: de ligger helt åpne — og er derfor også åpne for sterke innflytelser fra jernteppe-diktaturene. Og disse innflytelser anstifter utrolig megen politisk, åndelig, kulturell forvirring i det protestantiske Vesten. Vi slites sønder av kommunisme og fascisme, av ateisme og katolisisme, av materialisme og evangelisk kristendom. Så lenge de protestantiske folk kjenner seg bundet til sin historiske arv, tradisjon, kristendom og kultur, kan disse innflytelser og den megen forvirring ikke få nevneverdig betydning. Helt annerledes blir det fra den tid disse folk åndelig og mentalt taber kontakten med sin fortid. Da dukker ikke bare Moskvask og Roms „5te-kolonner“ opp i ly av den politiske og religiøse frihet (som de selv er svorne fiender av), men deres ideer og idealer søkes omplantet i vår jord — og finner alltid øre hos større eller mindre grupper av mennesker som åndelig og historisk egentlig har helt andre forutsetninger. Mest iøynefallende er dette på *politisk* og *kirkelig* område. Med den ateistisk-materialistiske kommunisme og sosialisme kryper den byråkratiske allmaktstanke og diktaturtendens inn i vore folk, og på bakgrunn av den «modernistiske» teologis fornektelser av grunnleggende kristelige sannheter kryper den romerske kirketanke, det romerske kirkebegrep inn i de protestantiske kirker — hvilket var umulig om evangelisk kristendom var levende.

I samband med dette er det særlig i Norden, kommet til et helt nytt og antiet forhold mellom stat og kirke enn tidligere: våre ateistisk-materialistiske og sosialistiske *politikere* har lært av den marxistiske kommunisme å sette den protestantiske kirke i klasse med den katolske i en skjebnesvanger blindhet for selve vesensforskjellen, og går eo ipso ut fra at denne kirke er dens svorne fiende — hvilket er en halv sannhet, for så vidt som den protestantiske kirke aldri kan være fiendtlig mot annet enn *ateismen*, derimot ikke i og for seg mot disse eller hinerent politiske idealer så lenge de prinsipielt er *demokra-*

tiske. Det er ved en målbevisst ateistisk og materialistisk kulturpolitikk de sosialistiske, politiske makthavere har framkalt et temmelig kjølig forhold mellom stat og kirke i Norden — og slett ikke ved disse eller hine sosiale reformer. — På den annen side har denne ateistiske kulturpolitikk nettopp blant „liberalteologiske" kretser framkalt ropet på en „sterk og myndig kirke". Og således blir det mentalt forståelig at nettopp kirkelige kretser som ikke har maktet å holde fast på full bibelsk, evangelisk kristendom (sann protestantisme), og som føler den ateistiske, målbeviste kulturpolitikk som en nød for både folk og kirke, og det „myndige førerskap i kirken" — og nettopp derved dras mot det *romerske* kirkebegrep (som er vesensfremmed for all sann protestantisme). Så har vi fått de utpreget „høykirkelige" tendenser nettopp som motstykke til sosialistenes ateistiske kulturpolitikk. Dvs. vi har *en miniature* fått konflikten Moskva—Roma inn i protestantismen — der den faktisk ikke skulle ha noen grobunn.

I neste epistel skal jeg prøve å peke på noen grunntrekk fra det mer skjulte spill mellom disse tre maktgrupper. Moskva—Rom og Washington/London (disse to siste som sentrer for de protestantiske makter).

Fjerde Kapittel

Det store spillet

I de foregående epistler har vi antydnet en analyse av de indre strukturer hos de tre maktgrupper i samtiden, Moskva—Roma og Washington/London. Vi har dermed en viss bakgrunn for å forstå noen grunntrekk i samtidens verdenspolitiske storspil — der disse tre maktgrupper er spillerne.

Samtlige tre maktgrupper er innbyrdes og gjensidig meget fiendtlige mot hverandre, delvis innbyrdes dødsfiender. Men fiendskapet ligger i litt forskjellige plan. Derfor blir de innbyrdes forhold ofte tilsynelatende ytterst kompliserte, og uoversifcligheten blir særlig skjebnesvanger for de protestantiske folk.

Moskva og Washington/London er bitre fiender særlig på det økonomiske og den konstruktive sosialpolitikks plan: deres økonomiske interesser støter sammen overalt på jordkloden, særlig i Midtøsten og det fjerne Østen; og deres konstruktive sosial-politikfc følger linjer som er bestemt fra forskjellige, grunnleggende ideer. Moskva følger den statskapitalistiske og statssosialistiske (kommunistiske og kollektivistiske) linje, på basis av en rent materialistisk ideologi. Washington/London følger en privatkapitalistisk linje i samband med en tradisjonell, allsidig individualisme — tillempet i brytninger med sosialismen til grunntanker om staten som „velferdsstat". Sterkest sprevirkning mellom de to maktgrupper har dog de økonomiske interesser.

Moskva og Rom er bitre fiender først og fremst på det plan hvor det blir tale om psykologisk beherskelse av „massene", men hertil knytter seg også betydelige økonomiske interesser på grunn av den jord- og eiendomspolitikk begge fører. Rom har alltid fulgt den økonomiske

linje i størst mulig utstrekning, direkte eller indirekte, å underlegge seg jord („kirkegods“) — og er som følge av denne politikk sikkert verdens største jordeier. Som sådan en naturlig bunnsforvant til all feudaladel og alle større jordeiere, industriherrer og «kapitalister». Moskva følger den linje at prinsipielt er staten jordeieren. Og hvor derfor kommunismen vinner makt, kommer omgående „jordreformer“ som fører jorden over fra Romerkirken og den gamle feudaladel til staten eller de faktiske brukere av jorden. På dette punkt har marxismen klar tilknytning til Gamle Testamentet. Dette er da stridsemnet mellom Moskva og Rom, f. esk. i Polen, Tsekkoslovakia og Ungarn her i Europa. Og dette stridsemne hører med til bakgrunnen for det uforsonlige forhold mellom fascismen og kommunismen i f. eks. Italia og Spania. — Til dette stridsemne føyer seg som det annet at da både Rom og Moskva er totalitære systemer, må det bli krig på kniven når det gjelder «massenes» skoling: Moskva vil skolere dem til materialistisk-sinnete kommunister, som er absolutt lydige mot herrene i Moskva; Rom vil skolere dem til slike „kristne“ som er absolutt lydige og trofaste mot „kirken“. dvs. mot paven i Rom. Atter igjen skimter vi strukturen i det 20. årh.'s revolusjon og motrevolusjon.

Rom og den protestantiske verden (Washington/London) er bitre fiender på det rent kristelige plan: Rom ser med rette den største åndelig-kulturelle trusel fra reformasjonen og dens arvtagere — fordi reformasjonen over hele linjen setter sitt kompromisløse „Nei“ til hele det romerske, religiøse system, og gjør dette på grunnlag av den kristne kirkes kildeskrift, Bibelen.. De virkelige protestanter på sin side ser den største fare for den evangeliske kirke nettopp i Rom, fordi man historisk-erfaringsmessig vet at hvor Rom får makten, der begynner en ubønnhørlig utryddelseskrig først og sist mot protestanter — uten minste skruppel for de midler som brukes.

Denne vår skissering av motiverne i fiendskapet mellom de tre makter kan gi ganske god forståelse av noen hovedmotiver i den aktuelle verdenspolitiske *strategi*, dvs. de tre maktgruppers langsiktige mål. Det råder ingen tvil

om at både Rom og Moskva har sitt ene, store mål i *verdensherredømme*, og det i allsidigste mening — altså politisk, økonomisk, sosialt, kulturelt, ideologisk-religiøst verdensherredømme. Og dertil begge et verdensherredømme i absolutt, totalitær form. Når vi tenker på den protestantiske verden, kan det aldri bli tale om at de *evangeliske* kirker har noe verdensherredømme til mål, av den enkle grunn at de *enten* er rene nasjonalkirker som i sin misjonerende gjerning blant ikke-kristne folk tar sikte på å føre de nyvunne menigheter sammen i nye rene *nasjonalkirker* — eller de er frikirker som etter sitt prinsipp ikke har politiske mål utover å få leve i åndelig frihet. Derimot kan man nok ei at idenne protestantiske verden, samlet under Washington/London tilstreber, om ikke økonomisk verdensherredømme, så i det minste økonomisk *verdens-hegemoni* som økonomiske verdensledere. Dette beror dog selvsagt ikke på deres religiøse holdninger eller mangel på sådanne, men er fortrinnsvis en konsekvens av at den tekniske og økonomiske ekspansjon i de siste århundrer har vært ledet særlig fra kretser blant de protestantiske folk.

På denne bakgrunn kan vi også forstå den taktikk disse tre maktgrupper bruker i det politiske spill om verdensmakten.

Moskva kan gjennomgående sies å behandle protestantene pent. Det ser man for tiden i Øst-Tyskland. Derimot innlater de seg meget sjelden på noe kompromiss med de romersk-katolske: det er den historiske og kulturelle arvefiende, både før og etter den russiske revolusjon i 1917.

Roms taktikk i maktkampen er et kapittel for seg. Som jeg før har nevnt har Rom verdens dyktigste diplomater. Bare Moskva hamler opp på dette punkt. Det finnes ikke sneven av idealisme i romersk politikk: den er realitisk maktpolitikk inntil det kyniske: med et eneste mål for øye, „kirkens“ makt, „pavens“ makt. Og midlene er: det til enhver tid *mulige*. I sin kamp på liv og død mot Moskva betenker de seg aldri på, alt etter omstendighetene, snart å spille lokketoner for protetantene for å få dem inn i antikommunistisk blokk, snart å inngå partielle forbindelser med lokale kommunistledere for å ram-

me protestantene. På dette siste har man ganske grelle eksempler fra de mange land. Men hvor de reale politiske muligheter er til stede, som f. eks. i Spania, bekjemper Rom innbitt begge sine dødsfiender, både kommunismen og protestantismen — uten skrupler for midlene. Rom fortsetter „motreformasjonen" også i „motrevolusjonens århundre.

Særlig stor interesse påkaller forskjellen mellom Rom og Moskvas *taktikk* i tiden etter 1945. Det mest nærliggende mål for Moskva i disse år har vært å hindre en samling av Vesten i en antirussisk blokk. Motsatt har Roms mest nærliggende mål vært å få i stand en slik blokk. Hver av dem spiller på helt forskjellig måte:

Moskva har fulgt den gamle, prøvede kommunistiske taktikk å appellere til og engasjere „massene" i deres krigsfrykt og krigstretthet („fredspropaganda"), å volde økonomiske vanskeligheter gjennom streiker og sabotasje for å hindre opprustningen. *Rom* har fulgt sin gamle og prøvete taktikk å skaffe seg inngang blant og innflytelse på de politiske *ledere* blant Vestens folk. Særlig for å vinne USA for en politikk som er gunstig for Rom. Og det er som bekjent i høy grad lykkes.

Disse ting har bidratt mer enn noe annet til å gi verden dens nåværende politiske status. Moakvas feilslagne politikk i Vest har 'drevet det mot Øst, hvor det hittil har hatt lykken med seg i China. Roms vanskeligheter i Øst-Europa har drevet det til å intensivere sine politiske bestrebelser i Vest, og hittil har Rom hatt stort hell. Den store politiske sjanse til manøvrering fikk Rom da ideen om *Atlantehavspakten* ble satt i verk. Dette var opprinnelig en pakt mellom de gamle, hovedsakelig protestantiske folk på begge sider av Atlanteren. Den hadde knapt sett dagens lys før *Rom* gjennom sine godt kamuflerte, og dog lett kjennelige politiske kanaler begynte å ventilere spørsmålet om *Spanias* opptagelse i A-pakten. A-pakt-politikken kom inn i en krise på dette spørsmål. Foreløpig er situasjonen at det har lykkes det romerske diplomati å bevege *USA* til å ta det klerikal-fascistiske, „motrevolusjonære" Spania under sin beskyttelse — på tross av de andre A-pakt-staters delvis steile avvisning av en slik politikk. Dermed er faktisk *Rom* i ferd med å

lykkes i et nesten utrolig prosjekt: å innføre de protestantiske makters enorme ressurser i et antirussisk system som på alle måter vil være fantastisk gunstig for *Rom*.

Det vitner nokså meget om hvor dekadent og korrump de gamle protestantiske makters politiske liv begynner å bli, når det i den grad lar seg oppfanatisere i antikommunistisk hat at det i en ren forblindelse begynner å sluke *fascismen* i stedet. Ved den politikk særlig USA har ført i de senere år synes det å skulle lykkes den romerske politikk å kamuflere den dype konflikt i Vesten mellom klerikal fascisme og demokrati — så at hele Vesten skal luller inn i en forblindet forestilling om at det ikke er to makter i Vest, men hele Vesten er en samlet antikommunistisk og antirussisk blokk. Dette er en skjebnesvanger og tragisk politisk utvikling i Vesten.

Hva Washington/London angår i forholdet til Moskva og Rom, bør det erindres at Washington/London er Moskvas fiender først og sist på *økonomisk* område, og er Roms fiender først og fremst på *kristeligkulturelt* område. Roms store sjanse i Vesten beror ikke minst på at de ledende økonomiske og politiske kretser i Vesten, og ganske store deler av befolkningen i de gamle protestantiske land, gjennom sekularisering, avkristning og ateistisk kulturpolitikk har mistet både evnen og viljen til enhver åndelig bedømmelse av de politiske problemer — og er sunket, ned i en rent materialistisk pragmatistisk tankegang og vurderingsmåte. Spørsmålet om den romerskkatolske, klerikale fascismes åndelig-kulturelle forhold til de protestantiske folks historiske arv og livsstil taper således sin betydning for politiske og økonomiske ledere i Vesten — og man Jar seg manøvrere inn i et Rom-ledet eller i det minste et sterkt Rom-influert forbund av antirussisk karakter for de *materielle* og *økonomiske interessers skyld*. Denne kyniske, ideal-blottede politikk i Vesten er ikke bare vår tragedie. Den blir hele den protestantiske kulturs ulykke. Det moderne USAs puritanske og protestantiske forfedre vil måtte rotere i sine graver om de har anledning til å følge sine etterkommeres skjebnesvangre politikk — politikken for *pengenes skyld*.

Forhåpentlig er det med denne epistel lykkes meg så noenlunde å antyde visse linjer av strukturell art i det

virvar af konflikter og konfliktstoff som den nåtidige verdenspolitikk frembyr bildet av.

Stort sett er vi hos oss ganske godt informert om den russisk-kommunistiske politikk, dens strategi og taktikk. Vi fores uavlatelig med stoff om den sak gjennom utallige skrifter, avisartikler, tidsskriftartikler og all slags propaganda. Jeg tror nok mange blant dem som tenker litt rolig, begynner å bli lut lei av all denne propaganda — hvor mange „sannheter" den enn inneholder.

Derimot er det lite populært for tiden å tale om den moderne *fascimes* politikk, strategi og taktikk. Forsåvidt man identifiserer fascismen med navn som Mussolini, Franco, Peron og andre, hører man gjerne på det. For hele den protestantiske og demokratiske verden kjenner avsky for disse systemer, mer enn for det kommunistiske. Men å tale om de *indre* forhold mellom *Rom* og de fascistiske arena-politikere, det er mindre populært, — til tross for at Rom <selv taler forholdsvis åpent om saken. I noen følgende epistler skal jeg prøve å kaste lys over en del *politiske forhold i Vesten*, nemlig den klerikale fascisme og den jesuittiske motrevolusjon blant de romanske folk. Med denne fascisme er det gitt en dyptgående revne i hele Vestens liv. Det er på tide vi prøver å bli klar over forholdene.

Femte Kapittel

Den klerikale fascisme

Å være protestantisk kristen utelukker at man samtidig kan være politisk kommunist. Men det utelukker i like høy grad at man kan være nazist eller fascist. I det protestantiske Vesten fores vi uavlatelig med propaganda mot kommunismen. Det er på tide man får øynene fullt åpne for hva *fascismen* er. Det var nazi^fascismen som kastet verden ut i Verdenskrig II. Det er frukten av dens motrevolusjonære maktpolitikk, at store deler av Sentral-Europa ligger i ruiner. Nazi-fascismen og motrevolusjonen tapte Verdenskrig II militært. Men som åndsretning og ideologi lever den stadig videre. Og den vil i det gunstige øyeblikk igjen reise hodet med større kraft enn noensinne.

I denne og de følgende epistler skal vi dvele ved denne nazi-fascismen, slik vi kjenner den fra siste slektledds politiske historie. Og det skal vise seg, at nazi-fascismen i virkeligheten ikke er noe annet enn *Romerpavens* og det *høyere katolskes hierakis* politiske redskap for motrevolusjonen — fra første stund av. I samme øyeblikk det blir forstått, vil den myte gå opp i røk at den romerske pave og hans „kirke" er det sanne og effektive bolverk mot kommunismen og den materialistiske ateisme. Og det vil bli forstått at nettopp fascismen, i sin vesterlandske forkledning, er en like stor, ja større fare for hele Vesten enn kommunismen noensinde har vært eller kan bli.

Fascismens hjemland er *Italia*, og dens fornemste arbeidsfelter er slike romersk-katolske land som Spania, Frankrike, Østerrike, Ungarn og de latin-amerikanske stater i Syd-Amerika, med Argentina i spissen — opp til Mexico, og med sterke armer inn i USA.

De opplysninger og dokumentasjoner jeg vil bringe i denne og følgende epistler stammer fra opplysningsskrifter som er publisert av foreningen «Converted Catholics» i USA.. Dette er en forening av tidligere *katolske prester*, munkes og nonnes som er blitt omvendt til den evangeliske tro, er trådt ut av Romerkirken, og nå søker å gi bidrag til almen opplysning om det „romerske spørsmål". De utgir et tidsskrift, som heter «Converted Catholics Magazine» og som bringer en mengde førstehånds stoff og vel funderte opplysningsartikler og brosjyrer. Lederen for gruppen og redaktør for tidsskriftet er L. H. Lehmann. Han er født, i Dublin, Irland, og studerte først ved katolske colleges i Irland. I 1918 begynte han å studere ved Universitas de Propaganda Fide i Rom, og ble ordinert til katolsk prest i Rom i 1921. Han har de akademiske grader S.T.L. og D.D., og tjente som katolsk prest i Europa og Syd-Afrika. I atskillige år var han beskjeftiget med kirkerettslige spørsmål ved Vatikanet — og kom så til USA, hvor han fortsatte de akademiske studier. Så trådte han ut av Romerkirken, og er nå foruten å være redaktør av nevnte tidsskrift sekretær i „Christ's Mission" i New York.

De opplysninger jeg her bringer, stammer altså ikke fra «skumle, anonyme kilder". Heller ikke handler de om middelalderpavenes, motrevolusjonens eller tredveårskrigenes jesuitters politikk og politiske forbrytelser. De handler om de to siste paver, Pius XI (1922—39) og Pius XII (1939—). Heller ikke stammer de fra «fanatiske» protestanter hvis „lyst og interesse" det er å „sverte" Rom. De stammer fra *katolikker som ikke lenger holdt ut i alt de var vitne til*. Og de er belagt ved utførlige dokumentasjoner.

Vi skal begynne med Italia, og omtale forholdet mellom *Paven* og *Mussolini*. Her ligger utgangspunktet for det 20. århundres motrevolusjon. Så skal jeg siden omtale andre fascistledere i andre land — i deres forhold til Rom.

Før 1870 var Italia både politisk og økonomisk dominert av Romerkirken. Bare i byen Rom eiet kirken mer enn 70 pst. av all fast eiendom. Garibaldi og hans folk brøt

dette monopol, og tok bort Pavens rett til å være overhode i en suverene Vatikan-by. Dette frigjøringsverk besto til *Mussolini* kom. I begynnelsen av 1922 ble kardinal Ratti valgt og kronet til pave under navnet Pius XI. Bare noen få måneder senere fortok Mussolini sin „marsj til Rom". Og dermed begynte en helt ny epoke i Europas og verdens politiske liv: motrevolusjonens epoke.

Pius XI hadde før sitt valg til pave bl. a. gjort „kirkelig diplomattjeneste" i Polen, for om mulig å vinne landet tilbake for Romerkirken etter den kommunistiske revolusjon. Han hadde stort hell med seg, ved hjelp av de polske *godseiere*. Her i Polen ble han overbevist om at den eneste trusel mot drømmen om det katolske herredømme var *kommunismen*, og fattet et like så dødelig hat til kommunismen som han var fylt av lidenskapelig vilje til å bringe „kirken" tilbake til dens middelalderlige maktposisjon. Da han i 1921 kom tilbake til Italia, hans fedreland, stod han overfor en særdeles aktiv *socialisme*, som søkte å organisere arbeiderne, særlig i Nord-Italia. Han fattet et nesten like dødelig hat til socialismen som til kommunismen — idet han betraktet begge som ætlinger av «liberalismen", «kirkens erkefiende". — På samme tid trådte *Mussolini* fram på arenaen. Han var ivrig beskjeftiget med, i ly av sin berømmelse som sosialist, å organisere fascismen i Nord-Italia. Kardinal Ratti som da var erkebiskop i Milano, hadde god anledning til å følge med i Mussolinis arbeid, og skjønt han var klar over den antiklerikale innstilling hos mange enkelte fascister, anså han ikke et forbund for å være umulig. Det gjorde antagelig heller ikke Mussolini. Da Ratti hadde vært Pius XI i noen måneder og Mussolini hadde «marsjert til Rom", „sov den Hellige Fader i fred for første gang på mange måneder".

Det bestod på denne tid et „katolsk folkeparti" i Italia, med en politisk-liberal innstilling og med programpost til fordel for personlig frihet i demokratisk forstand. I hestehandelen med Mussolini oppløste Pius XI «folkepartiet" og fikk til gjengjeld av Mussolini «Laterantraktaten". Folkepartiets leder, Don Sturzo ble drevet i eksil (1923). Pius XI hadde ikke det minste til overs for noe slags demokrati. Med «Lateran-traktaten" (konkor-

datet) inngikk paven og fascismen i ekteskap og etter romersk oppfatning er som bekjent skilsmisse ikke tillatt! Paven og fascismen *kan* ikke skilles: de drives til å holde sammen av felles interesser i liv og død.

Med „Lateran-trakta ten" vant paven økonomisk og territorialt ikke noe nevneverdig mer enn han var sikret ved traktaten med det demokratiske Italia. Traktaten ble en triumf for *fascismen*, ved å gi den «kirkelig" sanksjon. Men den gjorde også den katolske kirke til Italias nasjonalkirke, med utallige privilegier: staten skulle beskytte presteskaper, ordnede, katolsk undervisning i skolene og gi kirkepolitikken sin støtte. På sin side skulle alle biskoper gi troskapsed til den fascistiske stat. — Etter en del brytninger mellom Pius XI og Mussolini omkring 1931, utviklet «ekteskapet" seg snart til et fullkomment „ekteskap". Mussolini gav Pius XI til dels fantastiske bidrag fra fascist-staten — og Pius XI på sin side velsignet Mussolinis felttog mot Etiopia i 1935, og utvirket •gjennom Folkeforbundet. Den engelske sanksjonspolitikke stater og Frankrike (som da hadde den ivrige katolikk Laval som statsminister) ikke deltok i de økonomiske sanksjoner mot Italia, som særlig England ivret for gjennom Folkeforbundet. Den engelske sanksjonspolitik led totalt nederlag — overfor det *pavelige* diplomati. Og Vatikanet og Mussolini delte rovet i Etiopia fint mellom seg, som det sømmer seg gode «ektefolk". Med støtte fra en annen nazi-fascist-diktator, *Hitler*, lykkedes det *Paven* og Mussolini i fellesskap å nedkjempe den *spanske republikk*, og innføre det fascistiske diktatur med *Franco* som „fører". Da krigen begynte i 1939 var den ene parten en mektig klerikal-fascistisk blokk.

Vatikanet holdt sammen med Mussolini til siste stund. Da Mussolini ved Frankrikes sammenbrudd i 1940 falt den falne i ryggen skjedde det med det hierarkiske diplomatis velsignelse — paven har nemlig like siden den den franske republikks tilblivelse vært dens hardeste fiende (fascismen i Frankrike kommer jeg tilbake til i en følgende epistel). Og selv da det begynte å rakne i Italia, kunne Pius XII (den nåværende pave) i en tale til 25.000 arbeidere (13. juni 1943) formane dem til ikke å revoltere, men arbeide videre.

Etter Mussolinis fall, Italias nederlag og freden i 1945, er det offisielt ikke noe fascist-parti mer i Italia. Derimot har man fått igjen et katolsk-demokratisk folkeparti.

Først på dagsordenen i etterkrigstiden Italia, står stadig spørsmålet om *jordreformen*. Det er ubegripelig hvor små framskritt denne sak har gjort. Eller: det er ganske ikke ubegripelig når man vet at både paven og de adelige og ikke-adelige godseiere og storindustrien saboterer det hele så godt som mulig. Fra disse kretser ble Mussolini finansiert i begynnelsen. Fra de samme kretser vil den neo-fascisme, som man alt sporer i Italia, også bli hjulpet.

For, om Mussolini er borte, vil Vatikanet overalt i den katolske verden forbli trofast mot de rike og de økonomiske overklasser og ledere, og holde liv i alle adelstradisjoner, holde hånd om alle katolske tronpretendenter og deres familier som nå lever i exil her og der i katolske land. Det var disse kretser som hjalp fram Mussolini, Hitler, Franco, Peron o. a. Disse kretser og paven finner hinannen — hemmelig eller åpenbar — i sitt svorne hat til alt som heter politisk demokrati, sosial utjevning, sosial ligerett og likeverdighet og i gitt håp om å bringe i beste fall hele Europa, i det minste den katolske verden, tilbake til det middelalderlige system med feudale og hierarkiske herskere over folkemassene. For dette er den jesuittisk-pavelige motrevolusjons egentlige mål.

Man skal være forsiktig med slike betegnelser som «konservativ" og «radikal", „revolusjonær" og «reaksjonær" — fordi disse ords betydning alltid er uhyre *relativ*. Man behøver slett ikke å kalle paven „reaksjonær", og heller ikke betegne fascismen slik. Paven og fascismen er i en viss mening mer enn «revolusjonær" nok, for så vidt de revolterer mot alt det som består politisk og sosialt i vår samtid, som frukt av den politiske, tekniske og sosiale utvikling i de siste 100 år — eller på lenger sikt: som består som frukt av reformasjonen. Paven er i 1950 leder av den verdensomspennende «Motrevolusjon" som han i 1550 var leder av den verdensomspennende «Motreformasjon". Nå som dengang, er *jesuittene* hans redskap. Paven kan kalles «reaksjonær" for såvidt han vil revol-

tere det hele „tilbake" til det politiske og sosiale *middelaldersystem*. Det var paven og feudalismens glanstid i historien. — Jeg kunne ha lyst til å føye til: ut fra samme betraktning kan man kalle *Stalin* og den russiske kommunisme av i dag for «revolusjonær" eller „reaksjonær" alt etter synspunktet man anlegger. For så vidt Stalin og den russiske kommunisme i nødvendig historisk prosess blir nasjonal-russiske (bortsett fra alle frasene, hensett til strukturen i stalinismen), vil også den bevege seg „tilbake" mot *tsarismens* system i en nærmere eller fjernere framtid.

Historien gjentar seg aldri direkte, men i høy grad indirekte i spiralbevegelser.

I neste epistel skal jeg omtale forholdet mellom *Hitler* (nazismen) og paven. Det er like lærerikt.

Sjette Kapitel

Hitler og Vatikanet

Den tyske nazismes forhold til den klerikale fascisme i katolske deler av Tyskland er lite oversiktlig for oss. Vi står det hele for nær. Og dertil kommer at nazismen innforlivet i seg så store deler av Tysklands mer eller mindre sekulariserte, protestantiske befolkning at oversiktligheten ytterligere vanskeliggjøres. Mens det lyktes Mussolini å nøytralisere anti-klerikale elementer i fascistpartiet, lyktes dette aldri Hitler. Det er imidlertid et historisk faktum at mens paven straks etter Hitlers maktovertagelse fikk et „konkordat" med Hitler, kom den protestantiske kirke inn i en stadig hardere kamp med nazismen — først med utgangspunkt i raseavgivningen og jødeforfølgelsene, siden også i andre spørsmål. I det følgende skal jeg trekke fram noen fakta av overordentlig stor betydning for bedømmelsen av spørsmålet om forholdet mellom „det tredje rike" (Hitler) og den „tredje makt" (paven, Rom).

Det tidligere nevnte „Converted Catholics Magazine" har fra første stund pekt på det forhold at Hitler og den romersk-katolske kirke ble enige på basis av fascismens prinsipper, og om nødvendigheten av å kvitte seg med alle liberal-politiske elementer. Som pave Pius XI i 1923 oppløste det liberale katolske folkeparti i Italia, til fordel for Mussolinis totalitære parti, på samme måte banet han vei i Tyskland for Hitler ved å oppløse det mektige, liberale katolske sentrum-parti i Tyskland. Og skjønt det senere kom til rivninger mellom Vatikanet og Hitler, av slo både Pius XI og Pius XII (den nåværende pave) å fordømme Hitler for hans forbrytelse f. eks. mot jødene, ennsi ekskommunisere ham eller gi avkall på det

konkordat pave Pius XII hadde inngått med ham, da han var pavelig nuntius i Berlin under Pius XI.

Men her er mange andre ting å ta i betraktning.

Hitlers bok „Mein Kampf", som er blitt kalt „nazismens Bibel" har alltid vært noe av en gåte for „lærde" mennesker: hvordan har en ulært malersvenn kunnet skrive en slik bok? I den engang intime Hitlervenn *Otto Strassers* bok, „Hitler and I", 1940, får vi gåtens løsning. Strasser, en bror av den katolske benediktinerprest og selv „katolikk", sier at det *Hitler* skrev var en veritabel lapkaus av selvfølgeligheter, skolegut-reminisenser, personlige meninger og uttrykk for personlige affekter. Men den *katolske prest* (jesuit-<pater?) Pater Staempfel en meget lærd mann og redaktør for et katolsk blad, skrev det altsammen om igjen i ny redaksjon. Og her ligger nok temmelig sikkert forklaringen på at malersvennen plutselig kunne vise seg som en machiavellisk strateg, som jesuitt-filosof, som politisk begavelse, som militært geni og forfatter av en viktig bok der alle hans planer var nedtegnet med «profetisk" innsiktsfullhet. Strasser forteller også at denne pater Staempfels tjeneste for Hitler kom til å koste pateren livet. Hitler fryktet at denne pater Staempfels viten om han egen svakhet kunne bli farlig — og lot blant mange andre pater Staempfel drepe under Roehm-putsjet 30. juni 1934.

Hvor forandres ikke „Mein Kampf" for leseren når han får vite at en katolsk pater, sannsynligvis en *jesuitt*, har hovedæren for denne bok.

Hvordan kom Hitler til makten?

I sin bok „I paid Hitler" forteller stålkongen *Fritz Thyssen*, som er framtreddende katolikk, at han sammen med andre stor-industri-herrer fra det katolske Rhinland, øste millioner av dollars (mark i Hitlers kofferter — med den forutsetning at Hitler skulle forberede veien for en føderasjon av stater under en *katolsk* monark — en moderne utgave av „det Hellige Romerske keiserrike". Atter igjen står vi altså overfor det klerikal-fascistiske mål: motrevolusjonær gjenopprettelse av middelaldersystemet i samfunnets politiske, sociale og økonomiske liv — idealet for det katolske hierarki (paven), den gamle

feudaladel og de moderne, katolske stor-industrielle herrer.

Hvilke forutsetninger hadde Hitler for å tjene dette mål?

Hitler selv var *katolikk*, og var en stor beundrer av den katolske kirkes mål og verdens-blikk, dens prinsipper og dens glimrende organisasjon — noe som gjenspeiles gjennom hele „Mein Kampf", tiltross for at han ikke vier Romerkirken noe eget kapitel. Og hele den gamle gjeng av ledere, fra Munchen-tiden, som betydde det avgjørende for utformningen av partiet og dets organisasjon, dets taktikk og mål, var *katolikker*: Goebbels, Himmler, Roehm, von Papen, Seyss-Inquart, Buerckel o. m. fl. Partiet startet i den mest katolske by i Tyskland, München — hvor bl. a. nettopp *jesuittene* spiller en betydelig rolle. Det er også bemerkelsesverdig at nettopp de tidligere katolikker i „Converted Cath. Magaz." betoner at Hitlers beundring for den katolske kirke fra barndommen har hjulpet til med å forme hans *ideal om den diktatoriske makt*, og begrunner dette med en „selvbekjennelse" i „Mein Kampf" som jo selvsagt i alle deler er godkjent av Hitler, i visse stykker selvsagt også inspirert av ham, hvor Hitler sier at det var „fullkomment naturlig for meg" (id. e. i hans tidlige ungdom) å betrakte *klosterabbeden* som den fullkomne legemliggjørelse av *makten* i dens ubegrensede og ukontrollerte form.

Hitler kan uten tvil betegnes som den største forbryter i den nyere tids *antisemitisme*. Det er her helt overflødig å rekapitulere detaljer fra Hitlers forbrytelser på dette punkt. Men det er i sannhet oppsiktsvekkende at „Converted Cath. Magazine" lar oss få vite at Hitler lærte antisemitismens kunster av ledende *katolikker* i Østerrike, som ble protesjert av Vatikanet. Og „CCM" opplyser om dette ikke i inshruerende form, men ganske enkelt ved å referere utdrag av „Mein Kampf" med de tilhørende fotnoter, som er føyet til av utgiveren av „Mein Kampf". Jeg vil her gjengi det angjeldende avsnit i vedkommende artikkel fra CCM. Her heter det om Hitler og antisemitismen:

„Før Hitler kom til Wien og fikk kontakt med den *katolsk* antisemistiske leder, Dr. Karl Lueger, borgerme-

ster i Wien, visste han ingenting om noen organisert antisemitisme. Han sier (i „Mein Kampf“) : „Jeg hadde ingen idé i det hele tatt om at det eksisterte et, organisert fiendskap mot jødene“. Den amerikanske utgave sier i en fotnote med referanse til denne uttalelse: „Hitler delte ikke derfor den framherskende følelse blant katolikker, at jødiske intellektuelle og journalister undergravet kirkens rettigheter. Han var selv «liberal» i den forstand, at skjønt han selv var født katolikk, avviste han å ta noe alvorlig parti i en religiøs diskusjon“. — Han lærte imidlertid snart å beundre og etterligne denne katolske leder, en av Vatikanets protesjeer, som kjente den politiske verdi og mobb-appell ved *antisemitismen*. Hitler skriver: „I et hvert fall og av denne grunn lærte jeg etterhvert å kjende den mann og den bevegelse som hersker i Wien: Doktor Karl Lueger og det Kristelig Sosiale parti“. Utgiveren sier hertil: „Karl Lueger (1844—1910) grunnla Det kristelig-sosiale parti (til hvilket dr. Engelbert Dollfuss og dr. Kurt von Schusschnigg hørte) på basis av et program som forente en god del progressiv kommunal-lovgivning med våkenhet for den politiske verdi i en latent, populær antisemitisme. . . . Kardinal Rampolla, den gang pavelig sekretær, holdt en beskyttende hånd over Lueger...“. Hitler sier videre om Lueger: „Hans overordentlig dyktige politikk overførte den katolske kirke vant på kort tid det yngre presteskap for ham i en sådan utstrekning at det gamle Klerikale parti ble nødt til enten å forlate valplassen, eller enda klokere: å gå inn i det nye parti for således litt om senn å gjenvinne den ene stilling etter den annen“. Hitler gjør det klart at *protestantismen*, til forskjell fra katolisismen, setter seg imot antisemitismen, og i alminnelighet mangler den religiøse intoleranse han forguder. Han sier (i «Mein Kampf») : «Således vil protestantismen (underforstått: i Tyskland) alltid interessere seg for framforalt å befordre alt *tysk* som sådant, for så vidt det gjelder indre renhet eller tiltagende nasjonalt følesett — forsvare tysk levevis, tysk språk og tysk frihet — slik som alt dette har fast rot i protestantismen. *Men den* (protestantismen) *vil øyeblikkelig og skarpt bekjempe ethvert forsøk på å redde nasjonen fra dens verste dødsfiendes grep,*

idet dens stilling til jødedommen er mer eller mindre fiksert ved dogma. Men dette innebærer et problem uten hvis løsning alle forsøk på en tysk renessanse eller en nasjonal gjenfødelse er og vil forbli å være absurd og umulig". Så langt Hitler. CCM fortsetter:

«Positiv kristendom" er det *jesuittiske* navn for *aggressiv katolisisme* i den mest fascistiske og antiliberale form. Den ble adoptert av Hitler i hans nasjonalsosialistiske parti som det *offisielle synspunkt og politikk*. Hitler gir uttrykk for det i partiets programartikkel 24 som følger: „Art. 24: Partiet hyller den «positive kristendoms synspunkt". Han gjentar de antijødiske argumenter fra den «positive kristendom", som på den tid ble forkynt vidt og bredt over hele Tyekland av *jesuitt-paterne* Pachtler, Overmanns, Hugger, Loeffler og Muckermann, og i dette land (USA) av pater Coughlin og hans følgesvenner: «Marxismens jødiske doktriner forkaster det aristokratiske prinsipp i naturen: i stedenfor den evige forrett for makt og styrke setter den massen av nummere og dens dødvekt". Deretter legger han (Hitler) til: Derfor tror jeg at jeg handler i pakt med den allmechtige Skaper: ved å avverge jødene kjemper jeg for Herrens verk".

Så langt CCM.

Jeg vil be leseren reflektere litt over dette, i lys av de historiske begivenheter de sidste 15 år.

Skulle det ikke være egnet til å vekke ettertanke hos alle dem som her i Norge kjemper for jesuittenes frie adgang til Norge ved opphevelsen av Grunnlovens jesuiter-paragraf, at *tidligere katolikker dokumenterer at Hitler lærte den organiserte antisemitisme av katolikker og jesuitter, og at jesuitter i Sentral-Europa og USA er ledende krefter i antisemitismen?* Og antisemitisme er et programmatisk ledd i den verdensomspennede mot-revolusjon som ledes av Vatikan-jesuittene.

Til slutt skal jeg bare nevne forholdet mellom Vatikanet og Hitler. — Hitler kom til makten i Tyskland januar 1933. Bare seks måneder senere, under datoen 20. juli 1933, undertegnedes i *Vatikanbyen i Rom* Rikskonkordatet mellom Hitler og pavestolen — av Eugenio Cardinale Pacelli (den nåværende pave Pius XII) og Franz von Papen (selv ivrig katolikk og typisk fascist).

Dette konkordat ga den romerske kirke i Tyskland vidtgående rettigheter, som ingen protestantisk kirke fikk maken til. Tvert imot ble protestantene begavet med „riksbiskop Muller" og lignende protestantiske forrædere mot Guds ord — med den oppgave å ensrette de protestantiske kirker under den klerikal-nazistiske herskerklikk og dens forrykte ideologi med innslag av all slags hetenskap fra Macchiavelli og Nietzsche til all slags skjult og åpenbar jesuittisme og antisemitisme. Like etter at konkordatet var undertegnet, skrev kardinal Bertram i Berlin til Hitler: „Episkopaitet for alle tyske diøseser ... er glad for å uttrykke, så snart som mulig — sin alvorlige beredthet til å samarbeide etter sin beste evne med det nye styre, for å befordre kristelig (!) oppdragelse ... og beskytte kirkens rettigheter".

Så øyner man Berlin—Rom-aksens egentlige natur: et tysk-italiensk-fascistisk, et nazi-fascistisk-klanisk motrevolusjonært komplott mot selve verdensfreden — i et umettelig maktbegjær etter verdensherredømme. Det fortjener også oppmerksomhet at ingen ringere enn Fritz Thyssen, stålkongen som fra begynnelsen av finansierte Hitler-<komplottet, i 1940, etter å være flyttet til Sveits, skrev en artikkel i det derværende „Arbeiterzeitung" under titlen: „Pius XII brakte Hitler til makten da han var nuntius".

Det er dette intime samarbeid med nazifascismen endog i antisemitismen, som viser både det jesuittiske Roms og nazifascismens sanne ansikt. — I neste epistel skal jeg gi noen trekk fra fascismens virksomhet i Frankrike.

Syvende Kapitel

Den klerikale fascisme i Frankrike

I denne epistel skal jeg trekke fram for norske lesere en del stoff om den rolle den klerikale fascisme spilte for Frankrikes militære sammenbrudd i 1940. Stoffet er så sjokkerende, at jeg aldri ville våget å publisere det her i Norge, hvis det ikke forlengst (alt i 1944) var blitt publisert i USA av „Converted Catholics Magazine". I angjeldende skrift, sier forfatteren at det er viktig å gjøre klart hvem det var som forådte Frankrike til Hitler. Jeg gjengir:

(Den motrevolusjonære) fascistaggresssjon begynte for alvor i 1930-årene på bakgrunn av Lateran-Kontrakten mellom paven og Mussolini. Da fikk man f. eks. Dollfuss - Schuschnigg-regimet i Østerrike, nedkjempelsen av den spanske republikk og opprettelsen av det fascistiske Franco-Spania, overfallet på Etiopia etc. Meget få vet imidlertid hvilken rolle den klerikal-fascistiske plan og aksjon spilte i forræderiet mot Frankrike og ødeleggelsen av demokratiet i Frankrike. For å få full klarhet her må man gå tilbake til Dreyfus-saken omkring århundreskiftet 1900.

Skjønt den pavelige politikk på 1800-tallet, å nedkjempe den franske republikk, var slått helt feil tok det ikke motet fra *jesuittene*. I Frankrike valgte de da den taktikk å søke å få kontroll over de ledende grupper av armé-offiserer, og det lyktes dem her å bli sjelesørgere og hemmelige rådgivere ved St. Cyr, Frankrikes „West Point", militær akademiet for utdannelse av alle høyere offiserer. Her podet de inn i offiserene at den franske republikk var en front av *jøder* og *frimurere*, som hadde de sammensvoret seg mot kirken. I 1894 førte de sin hatkampanje mot jødene like til en nasjonal krise: den ka-

tolske presse flommet over av raseri mot jøder og frimurere, og en bølge av antisemitisme, lik Hitlers senere, oppsto — og man fikk Dreyfus-saken, justitsmordet på en *jødisk-fransk* officer.

Nesten alle franske katolikker godtok, forblindet av litenskaper, påstanden om Dreyfus' skyld, tillross for at Esterhazy var den skyldige. Men Dreyfus var jøde — og det var ikke Esterhazy. Da sluttelig den franske regjering måtte ta forholdsregler mot den katolske kirke og dens klerikale politikk, innledet *jesuittene* en ny taktikk i sin kampanje mot den franske republikk under slagordet «De forfølger oss!» Når situasjonen gjør det ønskelig liker jesuittene godt å fremstille seg selv og hierarkiet som *martyrer*. Dermed holdt de liv i bl. a. *antisemitismen*. Under Dreyfus-saken f andt Pave Leo XIII det beileilig å vise høy pavelig ære mot Eduard Drumont for hans antisemitiske bok „Det jødiske Frankrike”!

De to ledere for klerikalismen i dette århundres Frankrike, Charles Maurras og Leon Daudet, var begge *agnostikere*. De utga «Action Francaise», den ledende royalistisk-fascistiske dagsavis, og var fanatiske «politiske katolikker». (For norske lesere må det gjøres uttrykkelig oppmerksom på den idyptgående forskjell mellom «religiøse» og «politiske» katolikker. De «politiske katolikker» er representanter for det klerikal-feudalistiske, fascistiske og motrevolusjonære *maktsystem*, ætlinger av Macchiavelli, og i mange tilfeller kynikere og agnostikere, for hvem «religion» bare er et middel til makt og beherskelse).

«Action Francaise» ble pulsen i fransk klerikalisme, og organisasjonen utviklet seg til et royalistisk parti hvor snart mesteparten av medlemmene var prominente katolikker, og biskoper og andre prester gikk inn i det. Mellom pave Pius XI og Action Francaise kom det til en alvorlig konflikt i 1920-årene, som endte med at paven fordømte Action Francaise. Men ingen tok det særlig alvorlig. Franske biskoper fortsatte å beskytte det, paven gjorde det klart, at han ikke hadde fordømt dens fascistiske doktriner — og i 1939 ble «bannet» opphevet, da det viste seg at A.F. tjente *Hitlers* sak ved å spre uenighet og defaitisme over Frankrike. Etter årelangt „bann” var A.F.

sterkere enn noensinne før. Dets propaganda mot jøder, frimurere, sosialister, kristelige demokrater og andre «liberale» kretser hadde brakt det i en mektig lederstilling — diktatorisk — i katolsk-intellektuelle kretser. Den enorme framgang for A. F. under det 13-årige bann var ikke bare frafalne katolikkens fortjeneste, men i høy grad *katolikkens* verk. Men i de kritiske tider for A. F. var av dets moderskjød fremgått flere fullverdige katolsk-fascistiske bevegelser, som «Croix de Feu» og «cagoulardene». Grunnleggeren av «Croix de Feu» var en høytstående offiser, oberst de la Rocque — en av de såkalte «jesuitter fra St. Cyr», også kalt Fransk fascist nr. 1". I likhet med Hitler hadde han en privat hær, og som Hitler ble finansiert av katolske millionærer, således ble de la Rocque finansiert av lignende folk i Frankrike, som Wendel, Ernest Mercier og champagnekongen Mumm. — Tidligere flyminister Pierre Got har i sin bok „Triumph of Treason” sagt om «cagoulardene» at de var den franske utgave av Franco's opprør i Spania, I 1940 dannet «cagoulardene» Petains nye stab under Vichy-regimet, De hadde forbindelser med de tilsvarende tyske, italienske og spanske organisasjoner.

Hermed har vi hovedforutsetningene for å forstå 1940.

Den virkelige makt bak oberst de la Rocque, som forsto å bruke ham, var *general Weygand*, Frankrikes «virkelige» militære øverstkommanderende i 1940. Weygand var *jesuittenes* redskap, de hadde oppdratt ham til de grader at *Clemenceau* kunne si om ham: «Han er jesuitt på sin hals», og: «Weygand er den farligste mann i den klerikal-militære klikk». Weygand var en altfor veltrent jesuit til å utføre sitt eget skitne håndverk: han valgte og plaserte på de rette steder de personer som kunne gjøre *hans* jobb endog bedre enn ham selv. Han satte de la Rocque til å lede de fascistiske terrorister, Gamelin til å lede den franske hær i ulykken, Petain til å være en bjellesau for det fascistiske Frankrike. Og selv var han i *jesuittenes* hender. De plaserte ham i en nøkkelstilling i det eneste land som sperret, veien for et fascistisk herredømme på det europeiske kontinent: det var hans oppgave å forråde det til fienden. Og dette fullførte Weygand ved fire vel plaserte trekk:

1. Å la den franske hær være så desorganisert og demoralisert i fredstid, at nazi-seieren kunne sikres, til tross for at han visste om nazismens åpne trusel om å angripe Frankrike. Sammen med Gamelin visste han at „den lille maginotlinje" bare var et navn, i virkeligheten en åpen dør. Gjennom andre, høye katolsk-fascistiske offiserer, Petain og Darlan, (dominerte han det *høye militære råd*, så at dette 30. desember 1936 og senere *nedvoter* te ethvert forsøk på å øke luftvåpenstyrken. Pierre Got forteller hvordan statsminister Sarraut på den tid (da Hitler invaderte Rhinland) måtte konstatere at den franske hær ikke hadde noen luftvernkanon, ingen antitankkanon, og var ute av stand til endog en delvis mobilisering mot Hitler. Denne sabotasje mot den franske hær fortsatte like til krigserklæringen i 1939, ja også senere. Gamelin var øverst-kommanderende etter anbefaling av Weygang og Petain. Da så Hitler gikk til angrep våren 1940, var den franske hær fullmoden for sammenbrudd.

2. Weygangs annet trekk var å operere med „den røde fare" (Russland, kommunismen). Mens man i alminnelighet trodde at han i begynnelsen av krigen 1939/40 oppholdt seg i Midt-Østen i samarbeid med general Wavel, brukte han i virkeligheten hemmelig mye tid til opphold i Frankrike og fremmet forslag om et fransk angrep på *Russland* via Murmansk og Svartehavet! På et tidspunkt da *Hitler* sto i ferd med å invadere *Frankrike* — etter at Polen var likvidert! Weygang søkte Hitlers gunst, i det ønske å forandre krigen til en felles, hellig allianse mot Russland. M. a. o. han forsøkte å inkorporere Frankrike i en *fascistblokk*. Han forsøkte å nå Hitler med et budskap om at Frankrike ikke ville ha noen krig og at han og hans venner ikke så på fascismen som et onde, men som et høyt gode!

3. Weygangs tredje trekk var å sabotere krigen i Det nære Østen. Han afslo å sende franske tropper til Egypt, da Mussolini truet det med stadig voksende troppemengder, og fortalte Wavel at „Il Duce" bare hadde de beste hensikter overfor Frankrike; Og på et tidspunkt da fascistene holdt parader i Italia med krav om Nissa, Korsika og de franske kolonier i Nord-Afrika!

4. Weygangs fjerde trekk var sommeren 1940 å forråde de britiske tropper på kontinentet, han falt tilbake med sine styrker *uten d* underrette belgierne og britene om sine beslutninger — hvorved fronten kom i håpløs forvirring.

Da Weygang overtok overkommandoen i 1940 var stillingen for franskmennene meget bedre enn den var for nazistene i 1944, da de kjempet i månedsvis i Italia og Vest-Europa til tross for at nederlaget var sikkert. Den franske hær hadde i 1940 kunnet kjempe langvarige oppholdende kamper mens dens hovedstyrker var blitt ført til England og Nord-Afrika for fortsatt kamp. Britene tilbød hvert eneste disponibelt skip for en slik strategi, flertallet av den franske regjering og presidenten i Nasjonalforsamlingens begge kamre hadde sagt seg enig i en slik plan. Men *Weygang og Petain nedla veto!* Ja, hva mer: Weygang omtalte under drøftelsene i iskald tone — *kapitulasjon*. Weygang ga ingen kampordre til sine tropper — bare ordre om å falle tilbake. Da krisen ble akutt forente Weygang seg med president Laval, den svake Reynaud og satte Petain på hans plass. *Jesuitene* hadde forstått under disse intriger mot den franske republikk å utnytte to katolske kvinner av den franske adel, grevinne Helene de Portes og markisen Marie Louise de Crossols — elskerinnene til de to siste statsministre Daladier og Reynaud, til å skaffe seg så mange hemmelige etterretninger som mulig. Man vet også at de to kvinner flere ganger besøkte Otto Abetz, nazistenes ledende „5te-kolonne-mann" i Frankrike, og senere Hitlers marionette-iheriker i Paris. — I dette renkespill — hindret Petain ved overgivelsen den franske flåte fra å komme i sikkerhet, og beordret, de franskmenn arrestert som var dratt til Nord-Afrika for å organisere motstanden derfra: bl. a. Mandel, Daladier, Delbos, — transporterte dem til Frankrike, og lod bl. a. Georges Mandel myrde av sitt eget „Gestapo".

Etter sammenbruddet ble Weygang medlem av Vichy-regjeringen, og søkte som sådan å umuliggjøre enhver fransk motstand mot Hitler, og brukte sin stilling til å tillate nazistene å sette over til Nord-Afrika.

Til slutt i denne epistel: *Hvordan stillet sd Vatikanet seg ved Frankrikes sammenbrudd?* Det la ikke minste skjul på sin glede over at >den franske republikk var ødelagt, og at Petain—Lavakdiktaturet var opprettet. Sommeren 1942 skrev „The Catholic International“: „Leon Blums (den jødiske statsminister), sosialismens og frimureriets dager er for alltid forbi i Frankrike— Er det ikke herlig? Frankrike har mistet sin flåte og gjen- vunnet sin sjel“. Vatikanets offisielle blad „Observatore Romano“ skrev at *Petain* var hodet for Frankrikes gjen- oppbygning, og at han var „en inspirasjon for Frankrikes ungdom“. — Kardinal Suhard, erkebiskop i Paris, ut- sendte i oktober 1942 i kirkens navn en appell til fol- ket om å støtte Petains regjering med sterk og fullsten- dig loyalitet. Erkebiskopen i Toulouse forsikret offentlig om sin loyalitet mot Petain. Kardinal Baudrillart var til sin død lederen for „collaboratørene“ (samarbeiderne med Hitler i Frankrike). Han var meget ødsel med opp- muntringer til de „franske legionærer“ som i tysk uni- form og med troskapsed til Hitler var dratt til Russland for å sikre nazistenes seier og det franske folks slaveri.

Jesuittenes taktikk i deres krig mot *demokratiet* skif- ter fra land til land, men strategien er overalt den sam- me. Forræderiet i Frankrike er typisk: det franske folk blir fortalt at jøder og frimurere har sammensvoret seg mot dem, folket såres i sin stolthet og inngis en følelse av å være forfulgt, folket blir seg «religiøst klassebevisst» aggressivt og stridslystent; nier og mer kommer det til å identifisere seg politisk og sosialt med kirken, og tror at de bare kan redde sitt land ved å nedkjempe den jø-disk- kommunistiske regjering“. Weygand og Petain trodde ikke om seg selv at de var forrædere, men de var blitt bedratt av kirken (jesuittene) til å tro at Frankrike bare kunne reddes ved å ødelegge den *Franske Republikk*. Vatikanets hat til den Franske Republikk er av gammel dato, og *vel* kjent blant europeiske statsmenn. Det er *nytt* bare for *amerikanerne*, som synes redde for å la seg underrette om veldokumenterte fakta. Pave Pius X (den ledende ånd i den moderne-utramontanistiske, jesuittiske katolisisme) kalte i sin tid Frankrike (den djevelske treenighet av frimureri, kristelig demokrati og mo-

dernisme" — og betraktet *Tyskland* som „Guds utvalgte redskap til å straffe Frankrike“.

Så langt „Conv. Cath. Magazine“. La meg føye til: Denne dokumentasjon om at det var *jesuittismen*, kle-rikal- fascismen, som forrådte Frankrike, skulle ha litt å si oss om *dagens* Frankrike. — Atter igjen står, i fredstid, den franske republikk i en kamp på liv og død mellom diktatur og demokrati. I dag heter den klerikale fascist *de Gaulle*. Kommer han til makten i Frankrike, kan man på forhånd forutse tingenes gang: atter vil paven (som i forhold til Mussolini og Hitler) hjelpe de Gaulle av med det katolsk-demokratiske parti, inngå konkordat med de Gaulle — og man kan da regne med at Frankrike er tapt for de vestlig-demokratiske forbund. Den jesuittisk-fascistiske politikk vinner en stor seier ved å kunne føye Frankrike inn i rekken av de Rom-lydige og Rom-tjenende fascistiske diktaturer i og utenfor Eu- ropa.

I neste epistel skal jeg belyse den jesuittisk-fascistiske politikk i Østerrike, Spania, Argentina, Mexico og an- dre steder.

Den klerikale fascisme i andre land

Vi har i de foregående epistler kastet lys over den klerikale fascisme i jesuittisk regi, i intimt samarbeid med verdslige, politiske førere av diktatorstype. I denne epistel skal jeg på mer oversiktlig måte gi noen opplysninger om forholdene i andre katolske land.

Etter Verdenskrig I gjennomgikk *Ungarn* revolusjonen. Men det lyktes her en klerikal-feudal fascisme å gjenvinne makten under Horthy-regimet. Etter Verdenskrig II ble Ungarn liggende i Østsonen, bak jernteppet. Det varte ikke lenge før kampen mellom Rom og Moskva brøt ut. I Vesten er det blitt drevet en intens propaganda for å fremstille den katolske kirke i Ungarn som martyrkirke — under hel bortseen fra at Ungarn alt siden Oldtiden har vært et av grenselandene i striden mellom det Øst- og Vest-romerske rike, senere mellom den østlige og vestlige kirke, og således i vår tid også grenseland mellom Moskva og Rom. Dette skal man ikke se bort fra ved en noenlunde objektiv bedømmelse av kampen mellom Rom og Moskva i dagens Ungarn. I striden mellom ateistisk kommunisme og katolisisme er innvevet striden om *jorden*: maktkampen mellom en klerikal-feudal fascisme og kommunismen.

I *Østerrike* var det alt før Verdenskrig I intim forbindelse mellom det habsburgske dynasti og Rom. Intet fyrstehus i nyere tid har vært mer trofast mot Rom, og vært tatt mer hånd om av Rom enn huset Habsburg. Alliansen mellom Rom og Habsburg har alltid hatt ett mål: gjenopprettelse av det Hellige Romerske rike av den tyske nasjon. Det var Rom og Habsburg som tapte dette rike ved reformasjonen. Det er Rom og Habsburg som tilstreber dets gjenopprettelse. Etterat huset Habsburg i 1918 ble detronisert, fortsatte Romerkirken i Østerrike

de «reaksjonære» tradisjoner og bestrebelse. Jeg har i en tidligere epistel (om Hitler) nevnt den østerrikske antisemit Karl Lueger og hans kristelig-sosiale parti. For Lueger betydde «kristelig» (som for jesuittene) „ikke-jødisk”. Partiet var klerikalismens redskap like frem til Dollfuss og Schuschnigg i 1930-årene overtok ledelsen i den østerrikske fascisme. Den katolske kirkes hovedinteresse, politisk sett, var å manøvrere ut sosialistene. Lederen av denne politikk var fra først av den katolske prest (kalt „den nådeløse kardinal”, skjønt han ikke var kardinal) Ignaz Seipel, som fra 1922 var statsminister. Han lyktes etter hvert å opprette en privat, ukonstitusjonel armé, „Heimwehr”, fra begynnelsen finansiert og ledet av den antisemitiske fyrst Staremborg. Staremborg stelte seg imidlertid slik at han ble politisk umulig. Seipels arvtager ble Dollfuss, „den lille Metternich”, en bonde-sønn som hadde studert til katolsk prest men som så gikk over i politikken som lekmann. Dollfuss var typisk klerikal-fascist, med støtte av det illegale „Heimwehr”. Og han banet vei for Hitlers politikk i Østerrike, sammen med Schuschnigg. De ga Østerrike en ny konstitusjon, som Dollfuss alt i 1932 offentlig erklærte ville bli ledet av Pius XI's «prinsipper» — dvs. etter diktatoriske prinsipper i politikken og kirkepolitikken. Schuschnigg hadde i likhet med Dollfuss fått alle sine politiske poster gjennom klerikale forbindelser. Som justitsminister fikk han drevet igjennom konfiskering av sosial-demokraternes eiendom, lammet deres presse og fremmet en klerikal-fascistisk konstitusjon. Han kompromittertes i diverse skandaler. Men det lyktes ham, som pro-germanist og pan-germanist, å legge veien åpen for Hitler — inntil Hitler i 1938 gjennomførte „Anschluss”. Denne „Anschluss” var helt på linje med den pavelige politikks ønsker. Og kort etter at den var gjennomført, udstedtes en offisiell, katolsk proklamasjon til det østerrikske folk om at det måtte støtte „Stor-Tyskland” og dets „fører” i kampen mot *kommunismen*. Proklamasjonen var undertegnet av alle biskoper og erkebiskoper i Østerrike med kardinal Innitzer i spissen. Innitzer sendte proklamasjonen i kopi til alle katolske prester i landet, med oppfordring om å undertegne den.

Den pavelige kirke godtok ikke Hitler og Stor-Tyskland som et mindre onde fremfor et større (kommunismen), men som allierte i kampen mot kommunismen — dødsfienden i arvefiende-sentret Moskva.

Det fører oss til den klerikal-fascistiske „antikomiintern" politikk i 1930-årene.

I Vesten har det vært vanlig å betrakte Hitlers og Mussolinis „antikomintern-politikk" som utslag av det ene sosial-politiske system (nazi-fascismen) i dets kamp mod det annet (kommunismen). At denne politikk direkte støttedes og inspirertes av den tredje makt, Rom, av jesuitt-politikken i verden, er lite kjent og endda mindre påaktet. Ja, man kan gå så langt, at man i ramme alvor kan spørre om ikke hele antikomintern-politikken var direkte ledet fra Vatikanet. Det belyses best av følgende historiske fakta:

Alt kort tid etter Mussolinis maktovertagelse i Italia, gjorde pave Pius XI noen interessante gester over for Japan og brøt en århundregammel vatican-tradisjon ved å ordinere *orientalske biskoper*. Pius XII fortsatte denne politikk, og satte to *japanske* biskoper over det undertrykte Korea. Vatikanet søkte vel her å komme i det gunstige lys hos de japanske imperialister, at det representerte en religion som var like villig til å tjene Japans interesser som buddhismen var. Da således Japan gikk til krig mot China omkring midten av 1930-årene, sendte Vatikanet direktiver til sine misjonærer i China om å samarbeide med *japanerne*. Da den japanske utenriksminister Matsuoka i 1934 besøkte Hitler og Mussolini, hadde han en hemmelig konferanse med Pius XI. I 1938 ga paven japanske katolikker lov til å bøye seg i tilbedelse for *keiseren*, på tross av alle gamle, katolske doktriner. I 1936 trakk paven den amerikanske erkebiskop Mooney tilbake som «apostolisk delegat» i Japan, og installerte i steden den akse-vennlige Morella fra Washington. Og i 1942 — midt under krigen — meddelte Vatikan-avisen „*Osservatore Romano*" at den „hellige stol" hadde opprettet diplomatisk forbindelse med Japan. Den amerikanske regjering advarte Vatikanet mot dets skritt. — til ingen nytte. Utallige vitnesbyrd tyder på at Berlin—Rom Tokio-aksen (antikomintern-statene) fikk utstrakt hjelp

fra de katolske klerikale i sitt spionasjearbeid mot USA i Det fjerne Østen. Under krigen var det flere rettsaker i USA hvorved både dominikaner-utdannede og jesuitt-utdannede ble anklaget for å være japanske agenter. Som takk for hjelpen til det fascistisk-feudale Japan ble — inntil krigens slutt — den katolske misjon i Japan begunstiget på alle måter, mens den protestantiske misjon ganske enkelt ble stoppet, både i Japan og i japansk-okkuperte land. I dag regnes det fortsatt med at den katolske misjon i Japan langt overgår alt protestantisk arbeid, tross de gunstige kår protestantene har fått ved særlig Mac Arthur.

Pavens rolle i antikomintern-politikken er altså stor nok.

Vender vi nå blikket mot *Spania*, så er den klerikal-fascistiske politikk i dette land, siden Franco-opprøret, så gjennomslagsfull, at jeg ikke finner grunn til mer inngående å drøfte det her. At det syder og koker i det spanske folkedyp er klart nok. Og det medgis også fra fremtredende katolsk-hierarkisk hold at uten Francos bajonetter i ryggen på det spanske folk ville det når som helst komme til morderiske utbrudd av hat mod klerikal-fascismens representanter. Bare et avvæpnet folk med herskerens bajonetter i ryggen holder i dag Spania nede i „rolig" undertrykkelse. Det er et diktatur på bajonetter like så godt som noe diktatur øst for jernteppet.

Vi går videre til det latin-amerikanske kontinent, Sør-Amerika og Mexico. Det tør være noe av et faktum at den katolske kirke er *åndelig* bankerott i *Argentina*. Pave Pius XI's konkordat med Mussolini i 1922 ble signalet til en begynnende klerikal-fascistisk aggressivitet også i Argentina. Taktikken i Argentina var fra begynnelsen kamuflert som en katolsk „kulturbevegelse". Bak den sto *jesuittene*. Og i taktikken inngikk sterk utnyttelse av nasjonalistiske motiver, „*Cursos de Gultura Catholica*" ble grunnlagt i 1922! Herfra forkyntes et „nytt kristelig samfunn" under ledelse av en *stat* (autoritær), som skulle stille alle midler også maktmidler, til forføyning for *kirken*, som så på sin side skulle lede staten med sin „visdom". Uavlatelig ble det politiske demokrati, særlig i USA, bakvasket og motarbeidet — noe som førte til et

meget kjølig forhold mellom Argentina og USA. Fra klerikalt hold fremholdtes at det var statens fascist-type som var den „kristelige". — I 1930 lyktes det denne bevegelse å utsjalte Argentinas liberale president, og i stedet få general Jose Francisco Uriburu til president. Om trent øyeblikkelig begynte nedkjempelsen av demokrati- et. Men faren for demokratisk gjenoppvåkning var per- manent.

Og i 1943 gjennomførtes et klerikal-fascistisk kup ved hjelp av en omfattende klikk av høyere offiserer, og det grunnlag et diktatur med Ramirez som president. Den virkelige drivfjær i offisersklikken og i kupet var oberst Juan Pe-ron, som så i 1946 selv lot seg velge til president. Han var „hjernen bak den totalitære bevegelse i Argenti- na". Denne bevegelses program var utarbeidet i et hem- melig dokument, kjent blant høyere offiserer. Det tok bl. a. sikte på å få i stand omfattende allianser i Sør- amerika—med særlig Paraguay, Bolitvia og Chile som allierte i første omgang. Disse fire skulle så presse Uru- guay inn i alliansen, og for de fem antokes det, å være lett å få Brasil med seg. Det var *Hitlers* „aliance-tak- tikk" (jvf. „Anschluss"- som skulle brukes — samme tak- tikk som også *Moskva* har vist seg å være fremragende representant for sine „frigjøringsaksjoner" i Europa og i Østen. — *Perons* nærmeste og betydeligste rådgivere er en rekke katolske *patre*, og blant dem ikke minst jesuiter. Alle mulige slags trakasserier mot protestanter og jøder hører til dagens orden. Voldsomt utslag har det fått i Bolivia. Det norsk-amerikanske kirkeblad „Luthe- raneren" (utgis i Minneapolis) har i de senere år uavlat- telig brakt, nyheter om omfattende forfølgelser mot pro- testanter i Sør-Amerika, særlig Bolivia — endog beretning- er om mord og fordrivelse fra privat eiendom.

Mexico er et land hvor det gjennom hundrede av år har lykkes den romerske kirke å holde et temmelig fast grep om makten. Fra 1910 var det ifølge med den meksikan- ske revolusjon en lang periode av stadige borgerkriger. Jesuittpropagandaen har her, som i alle andre land, ustanselig prøvet å stemple revolusjonene som *kommunistopstander* for i ly av denne påstand å kunne fremme en klerikal mot-revolusjon. Den amerikanske eksambas-

sadør i Mexico, Josephus Daniels, har langt mer treffende karakterisert „opprørerne," som „protestants-against- the-status quo". Den liberale president Cardenas uttalte så sent som i 1940 at det finnes ikke noen kommunist- regjering i Mexico, men en «demokratisk og liberal kon- stitusjon". Cardenas fikk utdelt over 45 millioner acres jord til over 1 million familier av indiansk opprinnelse! Den katolske aksjon i Mexico kalles „Accion Nacional" og ledes av Gomez Morin. En enda mer klerikal-fasci- stisk gruppe er „sinarquistene": de er antisosialistiske og antidemokratiske, og ikke å forglemme antisemitiske. Disse fascist-grupper har aldri gjort noen hemmelighet av å være tilhenger av den europeiske „akse-politikk" med sentrum i Rom. „Sinarquistene" ledes av *jesuittene*. En av disse jesuitter ble drept, og er gjort til sinarqui- stenes „Horst Wessel" — deres martyr. Før krigen fikk gruppen (grunnlagt i 1937) hjelp både fra Hitler og Francos spanske falang. Sinarquistene har organisert landarbeiderne i fagforeninger. Gruppen teller minst 2 millioner medlemmer, og dominerer nærmere halvdel av landets befolkning. Den kontrollerer minst 25 pst. av alle fagforeninger. Dens taktikk omfatter ikke minst *pro- vokatoriske* foranstaltninger, f. eks å brenne katolske kir- ker! Deretter får naturlig nok kommunister og andre skylden for kirkebrannene! (Jvf. *Hitlers* „riksdagsbrann" i 1933). Særlig blant den indiansk-katolske uopplyste be- folkning synes denne provokasjons-taktikk å ha vist seg meget virkningsfull, som middel til å oppfanatisere den. Så tør man vel si at overalt på jordkloden har man å gjøre med problemet om den motrevolusjonære klerikal- fascisme og jesuittene — i like høy grad som man overalt på jordkloden har å gjøre med problemet om kom- munismen og dens agenter.

Vatikanet og USA

Det er bare naturlig at den verdensomspennende klerikal-fascistiske *motrevolusjon* som i dette 20. århundre ledes av paven i Rom og hans jesuittiske rådgivere, på lignende måte som den verdensomspennende pavelig-jesuittiske *motrevolusjon* for 3—400 år siden, med særlig bevåkenhet kaster sine øyne på *Amerika* — og i vår samtid på Amerikas forente stater (USA). For oss protestantisk-demokratiske nordeuropæere er det en ufattelig gåte at det selvsamme USA,, som var den ledende og utslagsgivende faktor i kampen mot „Afcsein Berlin—Rom—Tokio“, og som *ikke* kan være uvitende om *pavens* ledende og utslagsgivende rolle i hele den nazi-fascistiske aksepolitikk, likevel gjennom sin president og regjering lefler med Romerpaven på en måte som holder på å sjokere hele den protestantiske befolkning i USA. Om noensinne kan man her tale om „dekadent. demokrati“, som i «demokratiets oig frihetens navn» rekker broderhånd til demokratiets og frihetens (politisk, kulturell, religiøs frihets) åpent erklærte *dødsfiender*. Det tilhører dette „dekadente demokratis“ ufattelige tragedie at den pavelig-jesuittiske propaganda og politikk stadig synes å kunne lure USA inn i en ny *antikommunistisk* politikk der fremtrer som direkte fortsettelse av den gamle klerikal-nazi-fascistiske *antikominternpolitikk*. Det tilhører noen av de genialeste sider av den jesuittiske politikk i i USA at den til ytterste konsekvens forstår å spille på *kommunist-antipatiens* strenger i USA, og således stille og umerkelig prøve å engagjere USA for *Roms* interesser. Det er den gamle taktikk fra jesuittisk side: infiltrasjon i det politiske liv blant ledende kretser med det for øye å bruke de politiske maktthavere for sine egne langsiktige, motrevolusjonære mål.

Også i Europa frykter vi kommunisme. og Moskva og er rede til effektivt å stå den imot. Men vi kan ikke — hverken med vår moralske, kristelige, politiske eller kulturelle samvittighet i god behold---- derfor la oss blindt lede inn i allianser som på lang sikt betyr *døden* for oss, nemlig den klerikal-fascistiske motrevolusjon. Det tilhører de ufattelige tragedier, og er noe av en dom over den amerikanske mentalitet, at den med fullt åpne øyne for sine *økonomiske* og *politiske* interessekonflikter med Moskva og kommunismen, med infantil naivitet lar seg lede inn i en blokk sammen med *Rom*. For det er denne vei USA går i dag ved å bryte med alt hva nordeuropeiske politikere innvender mot Spanias opptagelse i A-pakten — på egenhånd *å gå i* pakt og ledtog med det klerikal-fascistiske, jesuittdominerte *Spania*. USA vil drive den kommunistiske Beelsebul ut av verden og allierer seg med den fascistiske Beelsebul. Det blir både åndelig, kulturell og politisk undergang for demokratiet, som må bli følgen av slike umoralske allianser.

Den fanatiske antikommunisme i USA finnes også i mange protestantiske kretsser. Og dens utslag rammer likt og ulikt, ser det ut til, og synes å ville sette kommunist-stempel på mangt og meget som her i Europa ikke ville bli betegnet som kommunistisk. Idet så den jesuittiske propaganda setter inn, drives antikommunismen til sitt høydepunkt: fullstendig blindhet for den *andre* faren — fullstendig berøvelse av den politiske vurderings-evne i forhold til den internasjonale *motrevolusjon* under Roms faner.

Den jesuittisk-klerikale politikks første mål i USA er å få en katolikk på president-plassen, dvs. en 'mann som kan være det ønskelige instrument for den katolske politikk i USA. Denne politikks videste mål er selvsagt kato-Msering av hele USA — det gamle protestantland fremfor noe annet.

De grunnleggende forberedelser til denne politikk ble gjort i 1919, da alle religiøse og leke foreninger ble eanordnet i „American Federation of Catholic Societies“. Denne federasjon ble to år senere opptatt i „Lay Department of societies of the National Catholic Welfare Council“, med hovedkvarter i Washington. På denne måten

ble „federasjonen" stillet direkte tinder oppsikt av det amerikansk-katolske hierarki, som i sin tur igjen dirigeres direkte fra *Rom*

En av de første maktp røver fra den katolske kirkes side i USA var da katolikken Alfred Smith i 1928 stilles som presidentkandidat mot kvekeren Herbert Hoover. Det katolske (hierarki opplevet da til sin «tore overraskelse at den manglende støtte til Al Smith var mest åpenbar iblant ... den katolske befolkning, som ikke stemte etter religiøs overbevisning. Man var tilbøyelig til å finne grunnen deri at Smith ikke formådde å overbevise velgerne om at han *ikke* ville være delt i sin troskap mot kirken og sin troskap mot staten. Selv gikk han inn for programmet: hel atskillelse mellom kirke og stat. Men denne „Smith's Creed" ble forkastet av pave Pius XI noen tid senere, idet, han betonte det som et mål for den katolske politikk også i USA å forene kirke og stat — selvsagt således: at *Romerkirken* skal forenes med *staten*.

Da en slik forening bare kan skje på antidemokratisk, autoritær basis — en autoritær kirke i forening nied en autoritær stat — har man dermed fått klar beskjed om at pavens virkelige mål i USA bare kan være det samme som overalt ellers i verden: en autoritær fasciststat i enhet med en autoritær pavekirke.

Etterat Al Smith var slått i 1928 gjennomgikk National Catholic Welfare Council en hel overhaling. Det satte nå inn i en voldsom propaganda på to fronter: innad blant katolikkene for å innskjerpe deres plikt til troskap mot kirken, og utad blant protestantene og de „unchurched" for å innbille dem at den katolske kirke var det eneste bolverk mot *kommunismen* — „denne tvillingbror til arbeidere, demokrati og dekadanse". Foreløpig har den katolske propaganda i USA ikke vært altfor energisk overfor de to andre erkefiender, frimureri og jøder. Men skriftestolen er i god bruk, og gjennom denne institusjon fortelles det så mange katolikker som mulig at det er *dødssynd* mot Gud (d. e. mot kirken) å stemme imot *kirkens* interesser.

Dermed er det for alle våkne amerikanere naturligvis blitt et førsteklasses problem om en sann katolikk over-

hodet kan være en sann amerikaner. Foreløpig har største delen av USA's befolkning imidlertid vesentlig den oppfatning, som jo kan være riktig nok, at en sann kommunist ikke kan være sann amerikaner — fordi hans direktiver i politikken kommer fra *Moskva*. Men er man en bedre amerikaner om direktivene kommer fra *Rom*? Er man „unamerican" ved å være lydige og tro mot Moskva, fremfor enhver annen lydighet, er man så mindre „imamerican" ved å være lydige og tro mot Rom, fremfor enhver annen lydighet? Rammer et slikt spørsmål de kommunistiske agenter og deres sympatisører, kan det så ramme mindre det høyere romerske hierarki og jesuittene og deres sympatisører?

At det kan være skjellig grunn til å begynne å stille spørsmålet slik, vil noen hver kunne overbevise seg om ved å lese følgende lille utdrag av en bok, „Brief and Simple Explanation of the Catholic Catechism", forfattet av *jesuitten* Angel Maria Maria de Arcos:

Spørsmål: Hva er liberale prinsipper?

Svar: Såkalt rasjonal suverenitet, religionsfrihet, trykkefrihet, forskningsfrihet, universal moral o. a. lign.

Sp.: Hvilke følger har alt slikt?

St.: Verdslige skoler, gudløse og usømmelige tidsskrifter, borgerlig ekteskap, kjetterske kirker i katolsk land, avskaffelse av kirkelige rettigheter, etc.

Sp.: Hva lærer kirken om dette?

St.: At det er ondt og antikristelig.

Sp.: Hva mer?

Sv.: At det aldri kan aksepteres som noe godt...

Sp.: Må da en katolikk være antiliberal?

Sv.: Uten tvil — nøyaktig som han imå vært antiprotestant, eller antifrimurer, kort sagt mot alt som er imotsetning til Kristus og hans kirke.

Sp.: Hva med sosialismen og det moderne demokrati?

Sv.: De er imot den katolske tro, imot retferdighet, imot all moral, og som sådanne fordømt av kirken.

Sp.: Sier de ikke at de vil utrydde fra verden de rikes misbruk, og gjennføde samfunnet?

Sv.: Jo, de sier så, men deres doktriner og gjerninger viser det modsatte.

Sp.: Hvor fører den hen?

Sv.: Til lutherdom og andre kjetterier, som med påstanden om å reformere kirken, lærer og praktiserer alle slags laster.

Nå skal man merke seg to ting:

For det første, at katolikker som stemmer eller handler mot disse prinsipper, i følge katolsk tro begår *dødsynd* — og derfor går evig fortapt, hvis de ikke bekjenner dette for en prest før sin død. Det utøves m. a.o. en sådan åndelig eller psykisk terror fra Romerkirkens side for å gjennomføre disse prinsipper i den katolske verden, som bare kan sammenlignes med den psykiske terror under kommunistisk- eller nazi-politisk diktatur. Her gjøres et bestemt politisk system, nemlig et klerikal-fascistisk-autoritært system til *salighetssak*,

For det annet skal man merke seg den voldsomme appell det ligger i disse «kristelige» argumenter overfor *protestanter* som sørger over „verdsliggjøringen“, smusslitteraturen“, misbruken av trykkefrihet, ytringsfrihet o. lign. Ikke underlig at, så mange sentimentale protestanter lar seg dupere — og går på limpinnen, i den tro at det her er tale om respekt for Bibel, Guds ord, kristelig liv etter Guds lov, moralsk vekkelse, og mye annet godt og ønskelig i et dekadent samfunn. Men vet man at Romerkirkens tale om Kristus alltid mener *paven*, talen om kirken alltid mener *hierarkiet*, talen om kristendom alltid mener *katolisisme* — da dunster hele appellen bort som tåke for solen, og tilbake blir floder av kristelige talemåter som bare tjener til å besmykke et, av verdenshistoriens verste diktaturer i både åndelig og politisk henseende. — Det må være klart at, protestantismen for sin egen eksistens' skyld til det ytterste må stå side om side med et sekularisert *demokrati* med alle dets uhyggelige skavanker, fremfor å gå på limpinner av «kristelig svada» bak hvilket det skjuler seg et annet antikristelig diktatur, jevngodt med det kommunistiske — inkvisisjonens diktatur under pavelig-jesuittisk regi i enhet med klerikal-feudal fascistisk politikk.

På bakgrunn av disse foregående epistler vil jeg i det følgende nå komme til *Norges* plass på verdenspolitikens arena.

Jesuittene og Norge

I en rekke foregående epistler har jeg på basis af tidligere katolikkens skrifter i all korthet søkt å belyse den moderne klerikale fascisme i hvis bakgrunn vi finner *jesuittene* som både strateger, taktikere, propagandaledere og „ideologer“ for den store motrevolusjon. Jeg tror det kan være nyttig å sammenfatte de spredte enkeltheter i et samlet bilde av den indre struktur i denne jesuittfascisme. Og jeg gjør det i følgende punkter:

1. Konkordaten mellom pave Pius XI og Mussolini i 20-årene ble opptakten til en omfattende, organisert, jesuittfascistisk *motrevolusjon*, rettet mot kommunismen, sosialdemokratiet og enhver politisk liberalisme. Som år hundret 1550—1650 kan kalles *motreformasjonens* år hundre, i hvilket jesuitt-politikken søkte å drukne protestantismen i blod, således lever vi i *motrevolusjonens århundre* siden ca. 1925 — et århundre kjennetegnet av jesuittfascismens forsøk på å drukne enhver antikatolsk og antifeudal politisk bevegelse i blod. Den første store krig, som ledd i denne motrevolusjon, var verdenskrig II 1939—45, satt i scene *osv* den Berlin—Rom—Tokio-akse hvori paven (jesuittene) var en hovedfigur. En kommen de verdenskrig III vil bli utnyttet til siste rest av paven (jesuittene) som ledd i den fortsatte motrevolusjon.

2. Den jesuittiske motrevolusjon omfatter i dag som «sikre» makter: Spania, Argentina, en rekke mindre sør amerikanske stater. Mexico, og som delvis «sikre» makter i kraft av sterke neofascistiske organisasjoner (eller tendenser) : Italia, Frankrike, det katolske Vesttyskland.

3. Den jesuittiske motrevolusjons strategiske mål er opprettelsen av den totalitære (autoritære) statsmakt i intimt samarbeid med den absolutte pavemakt i Rom. Dette mål innebærer en sosial, politisk og „åndelig“

gjenopprettelse av „middelaldersystemet" (pavemaktens glanstid).

4. Den jesuittiske taktikk kjennetegnes i *propaganda en* på at den i de enkelte katolske land er sterkt nasjonalistisk, åpent antidemokratisk, utpreget antisemitisk, intenst anti-frimurersk — men „foreløpig" (dvs. inntil makten er sikret) uten overdreven „kirkepropaganda" utad, dog med intensivering av den kirkelige disiplin innad (overfor kirkelemmene). I *politikken* kjennes taktikken på at jesuittene selv holder seg til det ytterste skjult, mens de gjør bruk av særlig høye offiserer og ledende politikere til å sette i verk sin politikk. Dette illustreres i nyeste tid best ved den måten jesuitt-fascismen i *Frankrike* arbeidet før og under verdenskrig II. Det sees også i *Spania*, der jesuittene prøvet å holde seg skjult til Francos militære seier i borgerkrigen var sikret. Jesuittene selv begår ingen direkte grusomheter, men skaffer seg alltid de tjenlige redskaper for sin skitne politikk. Ved denne „kamouflasjetaktikk" unngår de selv å bli kompromittert i „verdens øyne" om deres politikk på noe punkt lider nederlag eller tilbakeslag. Et nederlag for deres politikk kan derfor aldri bety noe annet eller mer enn at de oppgir det mislykte *redskap* — for selv ufortrødent å fortsette sin politikk og finne *nye* redskaper i den nye eller endrede politiske situasjon. Det er ingen nødvendighet, etter jesuittisk tankegang og praksis, at redskapene er *troende* katolikker. Det er nok at de er „*politiske*" katolikker — hvilket kan bety at de er „royalister", „feudalister" eller «reaksjonære" i retning av de politiske mål som faller sammen med *pavens* politiske mål i og utenfor den *romanske* verden.

5. Jesuittene øver en utstrakt innflytelse på hele verdenspolitikken i vårt århundre. Det skjer på to fronter: på den nasjonale front i de enkelte katolske land, hvor de arbeider energisk for å fremme sin *motrevolusjon* og opprette de fascistiske diktaturer — og på den internasjonale front, bl. a. i De forente nasjoner, hvor de arbeider som (ofte godt kamuflerte) rådgivere for diplomater og politiske delegasjoner. Her skal nevnes et eksempel på den åpne jesuittpolitikks innflytelse.

Under De forente nasjoners (FN) møte i San Francisco for en del år siden, kom spørsmålet opp om *Argentinas* medlemskap. Kl. 10 morgen en av dagene brakte amerikanske journalister på det rene at *bare* to delegerte fra Syd-Amerika ville stemme *for*. Kl. 15 samme dag ble alle delegerte fra Syd-Amerika sammenkalt til en konferanse med den pavelige delegasjon. Konferansen varte til langt på natt — og neste morgen stemte *alle* delegerte fra Syd-Amerika *for* Argentinas medlemskap. Ingenting ble omtalt i pressen om disse pavelig-jesuittiske intriger i De forente nasjoner.

På denne bakgrunn er det av aller største interesse å betrakte *den norske regjering*s holdning til jesuittspørsmålet og forbudet mot jesuitter i Norge i vår Grunnlovs § 2. — Som det vil vites ble jesuittene forbudt adgang til Danmark—Norge under den pavelige igangsatte *motreformasjons* „30-årskrig" (lov av 1624). Tross de sterke liberale strømninger i Europa, som dannet noe av bakgrunnen for vår grunnlov fra Eidsvold i 1804, ble den tidligere lovbestemmelse her gjort til *grunnlovsbestemmelse*. Og den har siden hevdet seg tross mange angrep.

For noen år siden tok imidlertid den norske, sosialistiske regjering, utgått fra Det norske arbeiderparti, et ganske energisk initiativ for å få jesuitt-forbudet hevet. Og saken er nå kommet så langt at regjeringen i årets (1952) trontale bebuder at i år kommer dens forslag.

Forslaget om opphevelse blir fra regjeringens side begrundet med at „pakten om menneskerettighetene" i FN ikke kan undertegnes av Norge uten at man p. g. a. Grunnlovens § 2 tar forbehold mot jesuittene. Gjennom norske aviser er det blitt opplyst at initiativet overfor den norske regjering er utgått fra den *italienske* regjering, d. v. s. temmelig direkte og omsvøp s fritt fra Vatikanet selv, idet Norge jo ikke har diplomatisk representasjon ved Vatikanet. Og Vatikanet har alt for lenge siden jublende bebudet for den katolske verden, at snart vil også Norge stille seg i rekken av de land som aksepterer jesuittene. Og jesuittenes kjente tidsskrift «American" i USA fører delvis skarpt språk fordi det går for smått med grunnlovsforandringen.

I anledning den norske regjerings initiativ i dette grundlovsspørsmål har jeg lyst til å forme noen *spørsmål*. Jeg skal ikke felle annen dom over regjeringen enn den dom som måtte ligge i de naturlige *i>var* på disse spørsmål:

Var det for meget å vente av en norsk, sosialistisk regjering, med dens mange rådgivere blant politiske historikere, at den til *æreminne* for alle de sosialistiske partier jesuitt-fascismen har forbudt og oppløst, og for de sosialdemokratiske forfatninger den har lagt i grus i og utenfor Europa siden 1925, at den hadde nøyet seg med å konstatere overfor Vatikanet: Vi må ta dette forbehold?

Er den norske regjering *uvitende* om jesuittenes avgjørende betydning i nær sagt alle politiske spørsmål av betydning i tiden før, under og etter Verdenskrig II? Er vår regjering *uvitende* om at jesuittene er ledende aktører i den fascistiske motrevolusjon siden ca. 1925? Til belysning av dette spør jeg nærmere: Har den norske regjering kunnet bringe på det rene om *paven* (paven og jesuittene er politisk ett) noensinde har fordømt massakrene på jøder i Tyskland, eller ekskommunisert noen av dem som hadde ansvaret blant, tyske, katolske nazipolitikere for disse massakrer? Har vår regjering kunnet konstatere hvorvidt paven noensinne fordømt eller ekskommuniserte Mussolini for hans morderiske røvertokt til Etiopia? Har den norske regjering kunnet konstatere hvorvidt paven noensinne har fordømt *antisemitismen* i den jesuittiske politikk og propaganda?

Er det virkelig den norske regjerings mening å tale jesuittenes sak i det norske Storting, i „menneskerettighetenes" navn, uten minste hensyntagen til jesuittpolitikens både teoretiske og praktiske angrep på så elementære menneskerettigheter som religionsfrihet og ytringsfrihet i land som Spania, Argentina, Columbia, Equador og andre sydamerikanske stater?

Er regjeringen *uvitende* om, sammen med sine rådgivere, at den jesuitt-fascistiske *motrevolusjon* i idet 20. århundre fremdeles gjør bruk av samme metoder og har de samme politiske mål som den jesuittiske *motreforma-*

s Jon for 3—400 år siden — nemlig de metoder og mål som foranlediget at en lang rekke stater forbød dem adgang? Har den norske regjering kunnet konstatere at jesuittenes teoretiske og praktiske moral, politiske metoder og politiske mål har vesenlig *forandret* seg? Og mener den norske regjering at det er noen virkelig grunn til å forandre Grunnloven hvis en sådan forandring med jesuittene *ikke* er foregått? Vet den norske regjering at jesuittenes politikk og propaganda *i vår* tid er bevisst og planmessig antidemokratisk, antiliberalistisk, antisemittisk, antiprotestantisk, antikommunistisk, og fremfor alt „anti" det meste av hva vi som norske forstår med „menneskerettigheter" (religionsfrihet, talefrihet, trykkefrihet o. lign.)?

Er den norske regjering oppmerksom på at den med sitt initiativ innbyr 'det norske Storting til å gi den moderne jesuittfascisme sin *moralske anerkjennelse*? Vil den norske regjering gi en slik anerkjennelse? *Kan* den det etter sine politiske idealer?

Er den norske regjering oppmerksom på at den pave-lig, jesuitt-fascistiske motrevolusjon og dens politikk fortsetter ufortrødent og uanfektet i verden *i dag* — på tross av dens svære nederlag i verdenskrig II? Da den norske regjering muligens er av den oppfatning at jesuitt-fascist-politikken i verdenskrig II tilføydes et avgjørende nederlag som har endret dens struktur, vil jeg hermed få lov å dokumentere hvordan *Vatikanet* selv ser på denne sak, og hvordan *Vatikanet* selv vedkjenner seg sin jesuitt-fascistiske politikk *i dag*.

Fra *Vatikanbyen i Rom* utsendtes gjennom Reuter følgende telegram, som jeg her gjengir etter „Sunday Tribune" (Inpls. USA) for 1. april 1951:

„Vatikanet bygger gradvis opp en internasjonal organisasjon, som vil komme til å bli en av verdens mektigste politiske faktorer. Det er „Catholic Action Movement", som allerede er meget sterk i alle land hvor det finnes en mer betydelig katolsk befolkning, som nå føres sammen i en „katolsk internasjonale".

Bevegelsen følger logisk av den «katolske aksjons" hell med å vinne den nasjonale regjeringsmakt i mange land

og stor politisk innflytelse i andre land. Skjønt den ingen steds presenterer seg som politisk parti (ekte jesuitttaktikk. V-S), betyr bevegelsen allerede et ryggstø for mange store partier, som f. eks. MRP i Frankrike (det katolske folkeparti), for det kristelig-demokratiske parti i Vest-Tyskland (det katolske folkeparti) og i Italia, og for de kristelig-sosiale i Belgia.

Bevegelsen har spillet en stor rolle ved å befordre, påvirke og influere Franco-regjeringen i Spania, Vargas-regjeringen i Brasil, de Gaspari-regjeringen i Italia, Salazar-regjeringen i Portugal, og inntil nylig de Valera-regjeringen i Irland.

„Den katolske aksjon" begynte ved hjelp av slike faglige lag og håndverkerlaug som de der i Middelalderen understøttet *kirken* mot den hellige romerske keiser, mot adelen og senere mot monarkiene. Under de 50 år som fulgte etter opphevelsen av pavens timelige makt i 1870, betydde disse lag (laug) kontaktpunktet mellom paven og massene. Ansikt til ansikt med kommunismen, fascismen og nazismen i og utenfor Europa, utstrakte pave Pius XI den „katolske aksjon" i nasjonal målestokk (Anm.: man merker seg denne tvers igjennom uhederlige fremstilling, som lar *paven* fremtre som *motstander* av nazismen og fascismen, mens sannheten er at hele den pavelige politikk har gått ut på en *syntese* med fascismen. V-S).

Etter en del katolsk selvskrut avsluttes telegrammet: „På bakgrunn av det uhørt voksende kaos i det politiske og sosiale liv som har vært følgen av verdenskrig II, har pave Pius XII grunnlagt en høyeste katolsk-aksjon-gruppe i Rom for å koordinere og lede de *nasjonale* bevegelser (fremhevet her)."

Ingen som har bare ganske lite kjennskap til romerkirkens organisasjon, kan et øyeblikk tvile på at den „høyeste gruppe" i *Rom* er et nytt organ for *jesuittene*, og at følgelig hele „Catholic Action" er kamouflasje for jesuitt-politikken i dens direkte sikte på den *politiske* (jesuitt-fascistiske) makt verden over.

Mener den norske regjering at det enda ikke er ført bevis for den pavelige, jesuitt-fascistiske „internasjona-

le", hvis formål er katolsk motrevolusjon med bruk av ethvert dertil egnet middel — enten midlene er i samsvar med „menn eske rettighetene" eller ei? Og mener regjeringen at det i «menneskerettighetenes" navn er berettiget å forandre Grunnloven til fordel for en orden, hvis medlemmer ikke vil betenke seg et øyeblikk på å bryte norsk lov og konstitusjon, hvis det i den verdenspolitiske utviklings medfør er ønskelig eller opportunt ut fra deres interesser som sitter med ledelsen og makten i Rom?

Til slutt bare dette spørsmål til regjeringen og Stortinget:

Hvordan ønsker man at det norske folk skal forstå en eventuel forandring av Grunnloven til fordel for jesuittene: Skal det forståes som et *politisk offer* til de antirussiske makter vi er under innflytelse av gjennom FN — eller skal det forståes derhen at det foregår en *politisk nyorientering* i Norge i fascistisk retning? Det finnes ikke et eneste forstandig menneske i Norge, som er litt orientert i disse spørsmåls faktiske bestand, som et øyeblikk kan tro at floklene om „menneskerettighetene" er annet enn besnærende kamouflasje for ytterst, betenkelige politiske realiteter. Disse realiteter ligger godt i tråd med en pro-fascistisk politikk, men ikke på noen måte i tråd med en politikk som måtte ønske å være nøytral i det 20. århundres uforsonlige kamp mellom kommunistisk revolusjon og jesuitt-fascistisk motrevolusjon.

Er Norge nøytralt? Ønsker vi i Norge å være nøytrale i kampen mellom kommunisme og jesuitt-fascisme?

Norges stilling

I de foregående epistler har jeg prøvet i store grunntrekk å vise at vårt 20. århundre er revolusjonens og motrevolusjonens århundre, i en kamp på liv og død mellom kommunistisk revolusjon og jesuitt-fascistisk motrevolusjon. Revolusjonen begynte i 1917 i Russland — motrevolusjonen begynte omkring 1925 med utgangspunkt i Italia.

Hvor er Norges plass i denne internasjonale situasjon? Det tør være hevet over tvil at flertallet av det norske folk har innsett at den russiske revolusjon var historisk, nødvendig samtidig som ingen sindig normann innser at en omplantning til Norge (resp. Skandinavia) av de kommunistiske prinsipper er historisk nødvendig eller endog mulig. Vår århundregamle sosiale struktur — og de fredelige reformbevegelser på 18- og 1900-tallet gjør „revolusjonsprat" i Norge til dødt snakk.

Men det er like utvilsomt at flertallet av det norske folk *ikke* innser noen historisk eller sosial berettigelse av den jesuitt-nazi-fascistiske motrevolusjon. Folkets erfaringer og holdninger under naziveldet i krigsårene 1940—45 har tvertimot gjort folket som hele til overbeviste antifascister, og disponert oss for klar, negativ holdning til den internasjonale motrevolusjon.

I denne dobbelt-negative holdning overfor både revolusjon og motrevolusjon er vi som folk ikke bare i beste pakt med hele vår nasjonale fortid og alle våre politisk-deniokratiske idealer. Vi er også i pakt med de beste prinsipper som er virksomme ved roten hos alle de demokratisk-protestantiske folk i Europa og Amerika.

Disse forhold *burde* betinge at norsk politikk til det ytterste beflittet seg på *nøytralitet* i kampen mellom revolusjon og motrevolusjon. Oppgøret angår oss ikke. Hvis det angår oss, er vår sympati *ikke* på den jesuittisk-

f eudal-fascistiske side! Det er bare som nøytralitetspolitikk at vår politikk kan være i pakt med vår demokratiske fortid og våre demokratiske idealer. Vi må holde oss klar av begge arter av diktatur!

Ut fra våre historiske forutsetninger skulle det eneste naturlige være at *Skandinavia fant sammen i en topprustet nøytralitetspolitikk*, som gjorde såvel et kommunistisk som et fascistisk angrep til en altfor kostbar og helst en umulig fornøyelse. Etter krigen har vi vært vidne til at de 3 skandinaviske land er kommet sammen til forhandlinger om dannelsen av en forsvarsunion. Disse forhandlinger førte ikke til noe »g den avgjørende grunn var den at Norge ville at denne union skulle støtte seg til de vestlige makter, mens svenskene hevdet at den måtte være nøytral. Man får her fornemmelsen av å stå overfor det meningsløse.

Hvorfor ville den norske regjering ikke dette? Jeg mener ikke å spørre etter de grunner som ble uttalt med ord den gang. Jeg mener at spørre etter de dypeste, egentlige, sannsynligvis, uttalte *motiver* til at den norske regjering avsto å gå inn på den åpenbart eneste sindige og forstandige linje: nøytralitetspolitikken linje — under opparbeidelse av topprustninger. Nå følger vi topprustningsprogrammet, men ikke på nøytralitetlinjen.

Hvor står vi så i dag med den norske politikk etter krigen? Vi står i *A-pakten*. Vi driver inn i en *vestblokk* i ly av hvilken de *fascistiske* krefter i Europa og Amerika med stor dyktighet fremmer sine *planer*, så at vi har skjellig grunn til å begynne å tro at vi med A-pakten like meget begynner å tjene fascismens sak som vi tjener demokratiets og frihetens sak. Dette er en virkelig tragedie. Og det inneholder en skarp dom over den norske utenrikspolitikk etter krigen.

Hva var A-pakten, og hva er den? Den ble lansert som en forsvarspakt mellom frie, demokratiske nasjoner på begge sider av Atlanterhavet. Det var en stor tanke, og den eiet atskillig overbevisende evne. Meg har den aldri overbevist — av grunner som jeg skal anføre nedenfor. Men en berettiget *tvil* burde holdt vårt folk borte fra den — først og fremst tvilen på *Frankrike* med de Gaulle i en dominerende bakgrunn, dernest tvilen på *USA's* prinsipp-

løse politikk overfor de romanske fasciststater, og endelig tvilen på hvor det bar hen med politikken overfor *Spania*. Tvilen på hvor det vil drive hen med Vest-Tyskland og de derværende sterke katolske og nazi-fascistiske kretser burde også ha veiet tungt. Alle disse tvil er senere blitt bekreftet å være i høy grad berettiget. Tross *Englands* klare advarsler til USA har dette land filtret seg selv alt mer sammen med *Spania*: Den nye presidentkandidat Eisenhower kom ikke før til Paris for å overta ledelsen i A-paktens militære oppbygning, før han bebudet at *Spania* måtte komme med i A-pakten. Det lover ikke særlig bra, om Eisenhower skulle bli USA's nye president etter valget i 1952. England synes å spore faren, og vil ikke delta i noen fastlandshær. England skylder på hensynet til sitt imperium. Både i Holland og Belgia er det, tegn på angst for „astlandshæren" nettopp av frykt for en ny nazi-fascisme. I Frankrike har det katolske folkeparti sterk innflytelse — men de Gaulle i en faretruende bakgrunn lover lite godt for det franske demokratis fremtid.

Med den norske A-pakt-politikk er Norge glidd inn i et defenitivt, antirussisk militærforbund, hvor jesuitt-fascismen spiller en stadig mer fremtredende rolle, dels via USA, dels via høye offiserer og politikere av katolsk opprinnelse i Europa. Vi er glidd inn i en maktkombinasjon hvor den makt spiller en stadig sterkere rolle som like siden kong Sverres tid (1200) har ført en politikk som er i strid med den norske statsmakts interesser. Og samtidig er vi ved denne A-pakt-politikk blitt uvenner med en stor politisk makt (Russland) som aldri har gjort oss fortrede, og som i 1945 forlot norsk territorium som det hadde tatt med våpen fra tyskerne, noe de ikke gjorde noe annet sted i hele Europa!

Og denne politikk fra Norges side har vært ført av norske politikere som enten er gamle sosialister eller endog tidligere kommunister (motdagister) ! Det er intet mindre enn en tragedie av politisk umodenhet.

Hvorfor må en protestantisk demokrat avvise denne norske utenrikspolitikk etter krigen?

Jeg vil svare med noen ord som selvsagt vil la meg fremtre som en naiv politisk kannestøper i vore ledende

politikeres øyne, men som likevel uttrykker den samme grunn: *Fordi han tror på Bibelen*.

Hvis våre ateistisk-materialistiske politikere og deres intellektuelle rådgivere ikke hadde ment at *Bibelen* var dem uvedkommende, ville de hatt forutsetninger til å oppdage at Bibelen kan meddele fantastisk stor *politisk visdom* til dem som er villig til å høre på den. Og da ville vore politikere haft forutsetninger til å se den faktiske, historiske analogi mellom *Israels* stilling i stormaktspolitikken i Gamle Testamentets tid og *Norges* (*Nordens*) stilling i stormaktspolitikken i vår tid. For i denne analogi åpenbares Guds vilje i vår nordiske politikk i dag.

Profet, etter profet i Gamle Testamente talte mot konger politikere og offiserer i Israel for deres *alliansepolitikk*. Guds ord kalte Israel for „det minste blant alle folkene", men nettopp dette *lille* folk skulle ikke innlate seg på allianser — hverken med kana-aniltene, hetitene, eller slike stormakter som Assyria, Babylonia og Egypt. Slike allianser fordømte profetene som ensbetydende med å „holde kjød for sin arm", og å stole på en *timelig stormakt* istedenfor på den *evige allmakt*. Ingen profet preket „avrustning", „passifisme", militærnekting og lignende Sentimental humanisme. Derimot prekte de uavlatelig tro og fast tillit til Herrens mektige beskyttelse, *samtidig* som de anviste folket å ha „murskjeen" (for fredens sysler) i den ene hånd, og „sverdet" i den annen. Jvf. Nehemias. Alliansefritt fredsarbeid i topprustet stand — med tillit til Herrens nådige allmakt og Beskyttelse — det var alle profeters politiske program. Jvf. Salme 127.

Er ikke Norge, ja Nordens internasjonale stilling nøyaktig analog? Derom råder ingen tvil. Så burde også hver eneste skandinav vite hva som er *Guds* vilje i vår politikk.

Denne enkle, klare politikk har den norske regjering ikke villet følge, tiltross for at den svenske regjering (uten sin plan og uten sitt vitende) er blitt brukt av Gud til å minne Norge om denne politikk.

Den norske regjering har i årevis dokumenteret for det norske folk at den ikke i minste måte er til sinns å ha

noe med kristendom å gjøre i sin politikk. Tvertimot har den bibragt oss den forståelse i innenrikspolitikken at *kan* den få undergravet kristendommens stilling i vårt folk, så akter den å gjøre det. På dette punkt har den trofast fulgt det gamle kommunist- og motdags-program. Man kan derfor ikke vente at den søker «in politiske visdom i Bibelen. La nå imidlertid det være som det vil. Uendelig meget verre er det at vår regjering med det har ført en politikk som er like frem fordømt i Bibelen, fordi den er basert på at „holde kjød for arm“, dvs. holde USA for Norges egentlige hjelper og beskytter. Vi spør: var motivet til å avvise Sveriges forslag om nøytralitetsforbund at man i så fall gikk glipp av *dollar*? eller at man heller ville komme under amerikansk hegemoni enn under *svensk*? Var dollar og dumstolthed de avgørende motiver? Det ville være *ekte norsk*, ekte peer-gyntsk, om det var penger i forbindelse med dumstolthet som var disse motiver.

Det forekommer meg i all min politiske enfoldighet at den norske etterkrigspolitikken er fullkommen peer-gyntsk, for så vidt den er velegnet til å gi oss en imponerende internasjonal fasade til skjul o>g kamuflasje for dumstolt, dyptgående uærlighet.

Det norske folk er blitt lullet inn i den forestilling at vi gikk ut av krigen som et rikt folk, og tysker gjelden har vi aldri fått noe ordentlig greie på — til tross for at vi selv må betale den. Vårt politiske liv har delvis løyet seg fra den, delvis prøvet å skjule den med Marshall-hjelp. Aldri har vår regjering fortalt oss like ut at krigen gjorde oss fattige, og at vi derfor i årevis måtte innstille oss på den ytterste nøysomhet om vi skulle kunne løse våre gjenoppbyggingsoppgaver og vårt forsvarsprogram. Vi har en av de høyeste «levestandarder» i verden — og likevel er vi så uhederlige å fremstille oss for verden som dem der ikke kan greie oss uten dollar (Marshall-hjelp). Her er fremelsket en individuell og kollektiv betlermentalitet overfor USA, som for en hederlig nordmann føles som en nasjonal skam og vanære av de verste i vår historie. Peer Gynt vil være storkar med alle sin fantastiske planer — men husmamisnialiteteten i ham kan ikke holdes skjult for dem >som har overvunnet husmanns-

taliteteten i forhold til mennesker, og som heller vil være fattig med *ære*, enn å innbille seg å være rik med *vanære*.

Og nå er vi bundet i denne peer-gyntske fadese, i et vanærens dilemma: bryter vi ut for å stå nøytralt, så oppfører vi oss nederdrettig overfor den kjære Uncle Sam — blir vi stående i A-pakten og under Uncle Sams fortsatte beskyttelse, så oppfører vi oss nederdrettig mot alle våre politiske idealer (hvis vi noensinne har hatt noen). Etter min mening er dette skammens dilemma i etterkrigstiden. Det er ingen sjelden foreteelse at politikken kommer til dilemmatiske korsveier. Men det hører vel til de store sjeldenheter at *alle* utveier i et korspunkt medfører skam og vanære for den som Skal velge. Dette er Norges stilling i dag, ved begynnelsen av 1952. Her er vare en utvei: *ærlig oppgjør med oss selv og med Uncle Sam — innrømmelse av vår egen uærlighet — og ny start på nøytralitetslinjen*. Det er den eneste moralsk holdbare og aktverdige politikk i dette revolusjonens og motrevolusjonens århundre. Det vil bli dødelig skjebnesvangert for Peer Gynt å „gå utenom den bøygen“ som krever ham til redelig oppgjør og ny start. I neste epistel skal vi prøve å se verdenssituasjonen i Guds ords lys.

Moskva og Rom i Bibelens lys

I de foregående epistler har vi prøvet å karakterisere i all korthet den verdenspolitiske status i det 20. århundre: vi lever i revolusjonens (kommunismens) og motrevolusjonens (jesuittifascismens) blodige århundre. Som en gang slektleddene i reformasjonens og motreformasjonens århundre (1550—1650) vendte sitt blikk mot de bibelske profetier for om mulig av dem å forstå „hva time Guds klokke viser" og hvor langt Guds råd kunne sees oppfylt, således vender i vår tid Guds sanne menighet på jord sitt blikk mot de samme profetier for om mulig av „tidenes tegn" å forstå „Guds klokke" — om det nærmer seg „midnattstimen" da Herren skal komme igjen (Mt. 25, 6).

Det er ikke lett i disse to siste, korte avisepestler å tilrettelegge dette spørsmål oversiklig og klart. Men det er noen grunntrekk i vårt århundres status jeg gjerne vil få fremheve, og sette dem i forhold til noen eiendommelige endetidsprofetier i vår Bibel.

Vår foregående analyse har vist oss at vårt århundre karakteriseres på en iøynefallende måte av revolusjon og motrevolusjon, av et dødelig hat mellom kommunisme og fascisme, mellom Moskva og Rom. Det er likeså iøynefallende at begge disse dødsfiender representerer den ekstreme *antikristelighet*, både i åndelig og politisk henseende.

Den antikristelighet vi møter hos kommunismen — og dens revolusjonsledere i *Moskva* synes meg — og mange bibellesere — å være av en sådan art at den helt utvungen passer inn i den beskrivelse vi får av „Dyret" i Johs. åp. 13, 5 f. „Det ble gitt dyret en munn som talte store og spottende ord, og det ble gitt det makt... Og det åpnet sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn

og hans bolig, dem som bor i himmelen. Og det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem, og det ble gitt makt over hver stamme og folk og tunge og ætt. Og alle som bor på jorden skal tilbede det ... v. 16: Det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og slaver, et merke i deres høyre hånd eller på deres panne, og ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn". Kan det gis en enklere beskrivelse som bedre passer på et. ateistisk, kommunistisk diktatorsystem?

Den antikristelighet vi møter i den paveledede jesuittfascisme og dens ledere i *Rom* synes meg — og mange bibellesere — å være av den klare art som vi finner beskrevet i 2. Tes.2, 3 f.; her er det tale om *frafallet*. Hvor et frafall skal foregå, må det ^åpenbart først være en tro man kan falle ifra. At Romerkirken og pavene i gammel tid har vært den kristne tros bekjennere, lærere og forkjempere, vil ingen bestride som kjenner *kirkens historie*. Men at de fra begynnelsen av Middelalderen etter hvert gledde inn i frafall og senere er blitt den kristne tros verste falsknere, fornekttere og bekjempere vil heller ingen kunne bestride som kjenner *Bibelen*. På denne bakgrunn får Paulus' ord en ganske påfallende utvungen oppfyllelse ved nettopp paven. 2. Tes, 2, 3 f. sier: „La ingen dåre eder på noen måte (nemlig så at aposteltidens kristne skulle tro, at „Herrens dag sto for døren" ganske umiddelbart). For først må frafallet komme, og syndens menneske åpenbares, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt. som kalles gud eller heligdom, .så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud \... v. 9: Og Kristi komme skjær, etter Satans kraftige virksomhet med all løgnens makt og tegn og under, og med all uretferdighetens forførelse ... Gud sender dem kraftig villfarelse så de tror løggen". Jeg spør: kan det gis en enklere beskrivelse som passer så fullkomment nettopp på *paven* og det vesen han leder fra Rom? Det er så visst ikke for spøk og ingenting at praktisk talt alle bibeltroende av alle konfesjoner er enige om at *paven* er „det syndens menneske" (man of sin) som Skriften bebuder for tiden før Kristi gjenkomst.

Det er noen felles trekk ved begge disse antikristelige makter etter profetiene, som i høy grad fortjener oppmerksomhet fordi de synes oppfylt på en eiendommelig måte både på Moskva og Rom. Begge fremtrer, både i profetiene og i vår samtid som verdensomspennende — idet de når inn *hos alle folk*, har makt *i alle folk* og tilstreber makt *over alle folk*. I vår samtid opplever vi revolusjonen og motrevolusjonen som fiendtlige makter i *alle folk*, og som absolutte maktsystemer i strid og konkurranse med hverandre. Dette felles trekk er omtalt for det antikristelige „dyr"s vedkommende i Johs. åp. 13, 1,7, og for den antikristelige „skjøge"s vedkommende i Johs. åp. 17, 1, 9 f. „Dyret" og „skjøgen" har også det felles trekk 'at de hater og forfølger „de hellige", „Guds folk". „Dyret" fører krig mot de hellige, Johs. åp. 13,7. Og «skjøgen" er «drukken av de helliges blod", Johs. åp. 17,6. — Nå råder det, som kjent både uklarhet og uenighet om hvorvidt „Guds folk" i Bibelen sikter til *enten* det historiske Israel (jødefolket) *eller* det åndelige Israel (de sanne kristne). Hvor det imidlertid oppstår slik tvil, må det ansees sannsynlig at profetiene sikter *både* til endetidens jødefolk *og* de sanne kristne — således at endetidsprofetiene vil få sin oppfyllelse på begge: begge skal lide -meget. Det er profetert at mot endens tid «skal hele Israel (det historiske jødefolk) bli frelst" (Rom. 11,25 f.) Det er for endetiden profetert *både* svært frafall blant tidligere kristne (2. Tes. 2; Mt. 24,10), og en stor misjonstid blant hedningene (Mt. 24,14) *og* en særlig nådetid for jødene (Rom 11,26). — At «de hellige" ved endens tid for det meste vil være å finne blant de protestantiske folk, følger derav at bare «lisse har *evangeliet* blant seg. Endetiden vil altså være kjennetegnet i samme grad asv *antisemitisme* og *antikristelighet*, jødehat og kristenhat. Begge disse kjennetegn finner man klart og tydelig både i Roms og Moskvas verden i dag.

Men profetiene taler også så enkelt og klart om *forskjellene* mellom endetidens to antikristelige makter, at det synes å finne like utvungen anvendelse på Moskva og Rom »om likhetene.

Den ene makt kalles «Dyret". Navnet henspiller sikkert ikke bare på dets grusomme styre og system, men

også på dets åndelige forfatning: mennesket som rent biofysisk vesen uten ånd. Hva skulle vel være mer nærliggende enn at mennesker og bevegelser som forkynner at mennesket er et («høyerestående") dyr — slik som den moderne materialisme og biologisme, marxisme og positivisme— sluttelig kommer til å avgi de mennesker som *oppfører* seg som dyr — „Dyret" ? Om dette „Dyr" sier profetien at det „spotter Gud, hans navn, hans bolig og dem som bor i himmelen" (Åp. 13, 6). Hva annet er dette enn en karakteristikk av *ateismens* Gudsfornektelse, *materialismens* fornektelse av den annen, evige verden, og fornektelsen av sjelens udødelighet og de troendes salighet?

Den annen makt kalles „syndens menneske" og «skjøgen". Navnet henspiller først og sist på en åndelig forfatning: den frafalne, den troløse, den som forlater og forfalsker Guds ord og åpenbaring, og bruker det til sin egen fordel, men til Kristi vanære. Derfor sies det om „syndens menneske" at han opphøyer seg (hovmot), ikke ved direkte fornektelse av Guds eksistens, men ved å tilrane seg selv guddommelig ære og høyhet og sette seg selv i Guds sted og gi seg selv ut for å være Gud (2. Tes. 2,4). Ingen som kjenner *pavemaktens* historie kan lukke øynene for at karakteristikken passer fullendt. «Syndens menneske" representerer altså ifølge profetien ikke en antireligiøs eller irreligiøs, men en *religiøs makt*.

Således er forskjellen mellom „dyret" og «syndens menneske" («skjøgen") klar i profetiene. Svarer ikke denne forskjell også på fullendt måte til forskjellen mellom Moskva og Rom? Hvem kan lukke øynene for det?

Endelig skal jeg peke på et ytterst eiendommelig trekk i profetiene om «dyret" og «skjøgen". Det må medgis at det er overordentlig mange ting i Johs. åp. 13 («Anti-kristkapitlet") som det er meget vanskelig å komme til endelig og bestemt klarhet over. Oppklaringen vil først komme på endelig måte ived *oppfyllelsen*.

Uklarheten gjelder særlig forholdet mellom «Dyret" og den «falske profet" (det annet dyr).

På lignende måte bereder mange ting i Åp. 17 («skjøgekapitlet") mange vansker som ikke vil bli oppklart

før i oppfyllelsen. Og sluttelig bereder forholdet mellom kap. 13 og 17 mange store vanskeligheter.

Men i Åp. 17,16 står det en særdeles viktig profetisk opplysning som må antas å være *ledetråden* til oppklaring så langt en oppklaring er mulig i dag. Der står det nemlig at „Dyret” og de makter som er med ’det, „hater skjøgen og gjør henne øde og naken, og hennes kjøtt skal de ete, og henne selv skal de brenne opp med ild”.

Dette forteller oss med umiskjennelig klarhet at de to *antikristelige makter*, som profetiene tegner klart bilde av, befinner seg i et *dødelig hat til hverandre*, og at den ene vil gjøre ende på den annen. „Satans makter er i strid med seg selv”. „Dersom Satan driver Satan ut, da er han kommet i strid med seg selv: hvorledes kan da hans rike bli stående?” sier Jesus Mt. (12, 26).

Ja — nettopp «å er det.’ Det inngår i Guds råd og plan at mot endens tid skal de sataniske makter stride mot hverandre, og Gud skal gjøre dem til intet bl. a. derved at han lar dem gjøre seg selv til intet i sitt dødsfiendskap.

Til oppklaring av dette betydningsfulle trekk i endetidsprofetiene er det fruktbart å merke seg at Bibelen knytter de to antikristelige makter sammen med navn på bestemte *historiske* land, byer og folk.

Undersøker vi denne side av saken, finner vi nemlig at „skjøgen” („syndens menneske”) knyttes sammen med navnet „*Babylon*”, som var de første kristnes billedlige og karaktiserende betegnelse på *Rom*. Således heter det i Åp. 17, 5 at på „skjøgen”s panne er det skrevet et navn en «hemmelighet: *Babylon*”. I v. 18, samme kapitel heter det så: „Kvinnen (skjøgen) som ’du så, er den store by som har kongedømme over kongene på jorden” — nemlig *Rom*. — Vender vi oss til stedsnavne for den andre, antikristelige makten, „Dyret”, så finner vi i Åp. 20, 8 at de sataniske makter i endetiden betegnes som „Gog og Magog”. Disse navn knytter Johannes-åpenbaringen sammen med den meget gripende antikristprofeti vi finner i Gamle Testamente hos Esekiel (Esek. 38—39), hvor vi leser om Gog, Magog, Ros, Mesek, Tubal og alle de folk som er sammen med dem i deres krig mot „Israel”. Nå råder det hverken historisk-eksegetisk eller arkelo-

gisk noen sikkerhet om hvem som menes med disse navn: Magog, Ros, Mesek, Tubal, Togarma o. a. i Esek. 38—39. Men det råder vidtgående enighet blant bibelforskere om at disse folk er å finne i traktene mellom Svartehavet, det Asovske Hav og Det Kaspiske Hav — og noen av dem i landskapene nord for *Svartehavet*. Det peker altså avgjort mot det sydøstre Russland (Volgarussland) og Russland nordover fra Svartehavet. Jeg leste engang for mange år siden i et skrift av Albert Hiorth følgende: (gjengitt etter hukommelsen) : Hvis vi husker på at det hebraiske språk var som skriftspråk et fconsonantspråk og vi utelater vokalene av disse ord, så vil vi få slike konsonantstammer som G-g, R-s, M-s-k, T-b-l osv. Selv om vi ikke kan anta at slike konsonantstammer alltid vandrer fra folk (språk) til folk (språk), kan vi dog i stor utstrekning anta at de er felles for et større område av folk som har forskjellig kulturell kontakt med hverandre. Samtidig er det språk-historisk kjent hvordan vokaliseringen og uttalen av slike konsonantstammer kait skifte fra folk til folk, og fea tid til tid. Albert Hiorth gjorde oppmerksom på at det ikke er noe i veien for å anta at f. eks. stammene R-s, M-s-k og T-b-l sikter til de stedsnavn (eller folkenavn) som vi i dag på norsk uttaler Rus, Moskau (Moskva) og Tobolsk. Jeg tror Albert Hiorth er på helt riktig spor i denne sak. Og det innebærer *st Bibelen forutsier: den annen antikristelige makt er å finne i Russland*, eller sentralisert på områder som i dag er russiske.

I min siste epistel skal jeg nå komme inn på de endetidsprofetier som mer bestemt uttaler seg om disse antikristelige maktens skjebne, i undergang ved Guds store dom og Kristi gjenkomst.

Endetiden

Låke etter avslutningen av verdenskrig I (1914—18) utkom Oswald Spenglers den gang meget omtalte verk „Untergang des Abendlandes" (Vestens undergang). I dette verk forutså denne profane kulturhistoriker og kulturfilosof at vestens folk og kulturer ville gå til grunne i diktaturer oig avære kriger i tiden mellom år 2000 og 2100. Hva som ville komme etter den tid, kunne han ikke uttale seg om.

En slik undergang venter Guds sanne menighet også, dog ikke på grunnlag av kulturfilosofi og historiefilosofi, men på grunnlag av klare *bibelske profetier*. Som kristne avholder vi oss fra å tidfeste denne undergang, da Jesus selv har advart oss mot slike tidsregninger, og har forbedt oss på at hans gjenkomst skjer på et tidspunkt da ingen venter det, — altså helt overraskende. Dog har Guds ord gitt oss visse anvisninger på hvordan vi skal lese „Guds klokke" når tiden nærmer seg. For profetiene gir oss i beskrivende ordelag „tidenes tegn". Og av dem kan vi, og skal vi, avlese „Guds klokke" etter som „tegnene" oppfylles. Bibelen taler ikke om „Vestens", «Europas" „undergang". Den taler derimot om „dyrets" og „skjøgens" — de antikristelige maktens — undergang med alt deres vesen.

Av stor interesse er det imidlertid å merke seg at Bibelens undergangsprofetier i forbindelse med Antikristprofetiene gjelder den rase som Bibelen kaller „Jafets folk", og som stort sett svarer til de folk vi i dag kaller „indoeuropæiske folk" (hellenske, romanske, germanske, slaviske o. a. folk). Lad meg peke på det:

I folketavlen 1. Mos. 10, nevnes Jafets, Kams og Sems folkegrupper. Blant *Jafets* folkegruppe finner vi navn

som Magog, Gomer, Tubal, Mesek o. a. 1. Mos. 9,27 finner vi den profeti om Jafets folk at „de skal bo i Sems telter" — en profeti som bl. a. har sin åndelige oppfyllelse deri, at Jafets folk har vært de folk som fremfor alle andre folk har nydt godt av Sems (Abrahams) «velsignelse" — dvs. av den frelse som kom fra *jødene* ved Jesus Kristus (jvf. Johs. 4,22). De *kristne folk* på jorden har for det altoverveiende dels vedkommende vært „Jafet", dvs. de indoeuropæiske folk. Derfor er det også først og fremst disse folk som har kunnet „falle fra", fordi de hadde noe å falle fra — nemlig Kristus og Guds ord. Også dette frafall forutsier Bibelen. Går vi nemlig til profeten Esekiel (kap. 38—39), vil vi i denne profeti gjenfinne en rekke folkenavn av Jafets rase: Magog, Gomer, Mesek, Tubal o. a. Men de nevnes hos Esekiel som *antikristelige* folk, og som Guds og det sanne Israels fiender. Og går vi til Johs. åp. 20, så finner vi de samme folk som antikristelige folk ved *endens tid*, — og profetien om deres undergang. Det kan således neppe være tvil om at det antikristelige „Dyr" fra Johs. åp. 13 er av indoeuropeisk opprinnelse, selv om det ikke sies direkte i *dette kapitel*. — På lignende måte kan det neppe være tvil om, at den annen antikristelige makt, „Skjøgen" fra Johs. åp. 17, også må forstås som en makt på Jafets områder, altså av indoeuropeisk opprinnelse. Det forstås vi derav at profetien om «skjøgen" i de klareste ordelag sikter til en makt i Rom. Og Rom er av indoeuropeisk rase.

Så vidt man altså kan forstå disse profetier, i tilknytning til deres enkle ordlyd, er antikrist ikke av semitisk eller jødisk opprinnelse. Og endetidsprofetiene forutsier da heller ingen dom og undergang for jødene, men tvert imot at de mot endens tid skal omvendes til ham de før så hårdnakket har forkastet — Jesus Kristus. Derimot forutsier de samme profetier samstemt dom og undergang for en lang rekke *jafetiske* (indoeuropeiske) folk. Merkelig nok finnes det ingen domsprofeti i Bibelen mot «det ytterste Norden".

Hva nå angår den egentlige endetid, sammenfatter Johs. åp. den under betegnelsen „det tredje ve (11,14 f.). — og innholdet av dette „tredje ve" er det som ruller

opp for oss i Johs. åp. 12—20. Dvs. endetiden er Anti-krist» tider, fulle av grusomme diktaturer, gudsbespottelse gudsfornektelse, løgn og forførelse, fiendskap mot Jesus og forvrengning av sannheten, hatefullhet, opprør og kriger, svære blotsutgydelser, mange og store naturkatastrofer.

Men mest karakteristisk er hatet mellom „dyret" og „skjøgen" (Johs. åp. 17,16) — den dyptgående og ødeleggende konflikt mellom de antikristelige, sataniske makter, hvorved Gud fullbyrder sitt råd.

Dette råd forløper i to etapper: først skal „dyret" og dets drabanter tilintetgøre „skjøgen" (Åp. 17,16—17), og „dyrets" makt skal fullendes over „skjøgen" (Åp. 18) : Deretter skal „dyret" selv og dets egentlige herre — Satan, dømmes, gå til grunne (Åp. 19—20). Og så kommer Jesus igjen, til dom og frelse, og til nyskaping av himmel og jord (Åp. 21).

Dersom det nå er riktig at de to antikristelige makter som er hinannens dødsfiender, sitter i Moskva og Rom — noe vi drøftet i forrige epistel — så innebærer dette at i de siste antikristelige tider skal *Moskva* (kommunismen, revolusjonen) ødelegge og tilintetgjøre *Rom*. Vi som lever i dag, og forutser den tredje verdenskrig som noe uunngåelig, har grunn til å spørre om den også vil bli et ledd i „det tredje ve" (Åp. 11,14 f.). En kommende krig mellom Øst og Vest vil trekke *Rom* ganske anderledes inn i brennpunktet enn i verdenskrig II (1939—45). Den gang kunne de *protestantiske* vestmakter, krig mot bl. a. Mussolini rette seg etter den *katolske* fiendes henstilling om å erklære Rom som „åpen by", og gå utenom byen og la den være i fred. Den kjente engelske forfatter H. G. Wells skrev 27. oktober 1942 i London-avisen „The Times" en artikkel: „Hvorfor bomber vi ikke Rom?" Her skrev han bl. a.: „Rom er ikke bare kilden og sentret for fascismen, men det har også vært pavens sete — han som har vært en åpen alliert av nazi-fascist-shinto-aksen (Berlin—Rom—Tokio-aksen) siden han kom på tronen. Han har aldri hevet sin stemme mot aksen, han har aldri fordømt de avskyelige aggresjoner, morderhandlinger og grusomheter som de har påført menneskeheten, og gir seg nå ut for å stifte fred og ber

om tilgivelse—hvorved hensikten åpenbart bare er den å hjelpe disse forbrytere til å unnkomme ... Hvorfor bomber vi ikke Rom?"

H. G. Wells fikk ikke sitt ønske oppfylt. Han så faren klart. Men politikerne, som satt med makten, så — og ser — ingenting. De lefler fremdeles med jesuitt-fascismen.

Nåvel — Guds ord sier: „*Gud* ga dem (dyret og dets drabanter) i hjertet å fullføre hans tanke", dvs. å ødelegge *skjøgen* i Rom (Åp. 17, 16). Gud har ikke tiltenkt *Festens* protestantiske og demokratiske folk å fullføre dommen over Rom. Den oppgave er tiltenkt „dyret" Mågog, Ros, Mesek (Moskva).

I en kommende krig — enten i verdenskrig III eller senere — vil Rom ikke bli spart som i verdenskrig II. „Derfor skal hennes plager komme på en dag: død og sorg og sult og hun skal bli oppbrent med ild for sterk er Gud Herren som dømte henne. Og kongene på jorden, som har drevet hor og levd i vellevnet med henne skal gråte og jamre seg over henne når de ser røken av hennes brann, mens de står langt borte av frykt for hennes pine, og de skal si: Ve, ve, du store by Babylon, du sterke by, at din dom er kommet i en time!" (Åp. 18,8 f.). Men etter at denne Guds dom over „skjøgen" er fullbyrdet ved „dyret", kommer Guds doms tur til „dyret" selv.

Og denne dom, det viser Esekiel 38—39 og Åp. 20, kommer i samme øyeblikk „Magog" går løs på „Guds folk", på „Israel", på de „helliges lejr og den elskede stad (Jerusalem)" (Åp. 20,9). — Hvorvidt det i disse profetier siktes til det historiske Israel i et Kana'ans land hvortil de er vendt hjem, eller til det *åndelige* Israel, eller eventuelt til begge deler samtidig (kanskje på grunn av at kristne og jøder i den siste tid føres hjertelig sammen) — er det ikke godt å si noe bestemt om i dag. Først oppfyllelsen i Herrens time på hans dag vil vise det klart. Men når oppfyllelsen kommer, da skal de sanne treoende se det og forstå det.

Det blir en fryktelig trengselstid for jøder og kristne. Derom vitner *alle* profetier og først og sist Jesus selv. (Mt. 24, 21 f.).

Jeg kan ikke her oppta plass med å gjengi de meget utførlige domsprofetier over „Moskva" i Esek. 38—39. Jeg henviser mine lesere til selv å finne dem fram og lese dem hos profeten Esekiel. Bare vil jeg understreke at Esekiel sier 38,8: „Når lang tid er gått, kommer turen til deg (d. e. Gog som fører før folkene). *Ved årenes ende skal du komme til et land ...*" osv. — *da skal dommen fullbyrdes.* Nøyaktig således taler også Johs. åp. 19—20.

Hit inår alle bibelske profetier. Utover dette gis det ingen profeti i Bibelen om historiske forhold i dette verdensløp. Etter dette forkynner Bibelen *Jesu gjenkomst*, dommen og frelsen, nyskapelsen av himmel og jord — Guds frelsesplans og Guds rikes fullendelse i herlighet på en ny jord under en ny himmel ((Joh. åp. 21—22).

Til slutt: hvor langt lider det på natten? Hva sier Guds klokke?

At tiden og timen er *nær*, derom tviler ingen troende Bibelleser. Men „nær" er dog litt forskjellige ting, enten vi ser tidsbestemmelsene i lys av *mennesker* eller i lys av *Guds* regnemåte. Nettopp derfor er det umulig på grunnlag av Skriften å tidfeste disse begivenheter på år, måned og dag. Men til oss alle roper Herren ved sitt Ord, og bevitner det ved sin Ånd i våre hjerter:

„Våk derfor! for I vet ikke hva dag eders Herre kommer. Men det skal I vite at dersom husbonden visste i hvilken nattevakt tyven kom, da ville han våke, og ikke la noen bryte inn i sitt hus. Derfor vær også I rede! For Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker". (Mt. 24, 42 f.).

Som konklusjon til alle som leser og hører dette vil jeg si:

Hold ditt hjerte, din sjel og ånd langt, langt borte fra alle Moskvas og Roms veier. Inngå ingen allianse med dem i tanker, ord eller gjerning. Forbli fast ved Guds ord og troen på den Herre som kom første gang i kjød og kommer annen gang i herlighet. Han er jordens og folkenes, kongenes og herrenes, tyrannenes og forfølgernes dommer: herrers Herre — kongers Konge.

Epilog

Onsdag 11. april 1951 fikk jeg etter oppfordring av, og med tillatelse av Norsk Rikskringkasting adgang til d komme med en „frimodig ytring" over et selvvalgt emne, jesuitt-spørsmålet. Sammen med meg hadde en katolikk ordet til en frimodig ytring om samme emne. Så saken ble belyst pro & contra. Nå, et år etterpå, er denne „frimodige ytring" like aktuell. Da jeg dessuten har hatt en mengde henvendelser underhånden om å få teksten tilsendt til lyttere som hørte og til ikke-lyt-tere som hadde hørt om „ytringen", har jeg ment at det var passende å trykke den opp igjen, som et apropos og som en naturlig epilog til de foregående epistler om verdenspolitikken og motrevolusjonen.

Den „frimodige ytring" av 11. april 1951 følger her.

Bør jesuittene få adgang til Norge

I over 300 år, siden 1624, har jesuittene vært forbudt adgang til Norge. Siden 1814 står forbudet i Grunnlovens § 2. Det siste forsøk som ble gjort på å få forbudet opphevd, i 1925, ble avvist med overveldende flertall av Stortinget. Denne gang utgår initiativet til å få forbudet opphevd fra det kgl. Utenriksdepartement, med bistand av Kirke- og Justisdepartementet—støttet, av regjeringspressen og en stor del anti-kristelige og humanistiske redaktører i andre aviser. Det er på sett og vis altså regjeringen som tar initiativet i dag. Det gir saken stort alvor for alle evangeliske kristne i Norge, og gjør det nødvendig å se meget nøye både på saken og dens opplegg-

Jesuitterspørsmålet har svært mange sider, men jeg vil her se det hele i lys av følgende *tese*: «Spørsmålet om Stortinget bør oppheve eller fastholde jesuitterforbudet er ikke et spørsmål om ånds- og religionsfrihet, men et egenartet politisk spørsmål». — Denne tese skal jeg nå begrunne i syv punkter:

For det første: Det er enten grov uvitenhet i god tro eller uvederheftighet inntil det uhederlige å gi det utseende av at det ikke rår full religionsfrihet og toleranse overfor katolikker her i Norge om jesuittene er forbudt. Slik blir saken stadig lagt opp i propagandaen fra regjeringshold, pressen og katolikkene. Men faktum er at den katolske kirke har full frihet til å drive misjon, holde gudstjenester, drive skoler og sykehus og verve konvertitter i Norge — likesom hver eneste norsk borger har full frihet til å gå inn i eller ut av den katolske kir-

ke. Jesuitterordenen har ikke vært forbudt fordi den er en *religiøs orden*, men fordi den er en temmelig ondartet *religions-politisk kamporganisasjon*, som står i tjeneste hos en religionspolitisk makt som gjør overhøyhetsfordringer av åndelig og politisk art gjellende overfor alle folk — nemlig *den romerske pavemakt*. Her ligger jesuitterspørsmålets virkelig *kjerne*.

For det annet: At Jesuitterordenen er en religions-politisk kamporganisasjon framgår av dens *organisasjons-prinsipper*. Iøynefallende er det i dem at hele ordenen ledes av en ordensgeneral med sete i Roma, med suveren, diktatorisk myndighet i ordenen, og selv bare ansvarlig overfor *paven*. Disiplinen i ordenen bygger på den absolute lydighetsplikt, den såkalte „kadaverlydighet", og overvåkes gjennom et systematisk utbygd rapport- og angiver-system. Da alt av interesse for den katolske kirke skal innrapporteres, er generalen „potensielt allvitende". Man kjenner i nyere tid bare to liknende foreteelser: tyskernes ideologisk-politiske SS og Gestapo, og russernes ideologisk-politiske kommissærer og GPU, Hitler uttalte selv i sin tid at det var Macchiavelli og jesuittene som hadde vært hans politiske læremestre.

For det tredje: At Jesuitterordenen er en religions-politisk kamporganisasjon framgår av dens *mål og midler*. Dens mål er over alt og med alle tilgjengelige politiske midler, moralske eller umoralske, å fremme og befeste den romerske paves *politiske makt*. Man får ikke glemme at paves grunnleggende maktfordring grunner seg på hans krav om å være Kristi stedfortreder på jorden og å forvalte Kristi „kongelige" dvs. politiske makt som alle folks åndelige og politiske overhode. — Jesuittene er de spesielle bærere av disse maktpolitiske, såkalte „ultramontanistiske" maktfordringer. Og som sådanne står de i nøyaktig samme forhold til *paves streben etter verdensherredømme*, som SS og de politiske kommissærer, Gestapo og GPU har stått i til henholdsvis tyskernes og russernes *streben etter verdensherredømme*. Ikke minst tilstedeværelsen av Jesuitterordenen er det fullstendig avslørende, praktiske vitnesbyrd om at *paven* representerer et åndelig-politisk *diktatur* i verden.

For det fjerde: At jesuitterordenen er en religions-politisk kampforganisasjon framgår av dens *historie*. Ordenen har spilt liten rolle i den skapende dreds/iistorie, men en fantastisk stor rolle i den *politiske* historie. Ordenen er stiftet i 1540. Dens firehundreårige historie her i Europa kan karakteriseres slik:

a) I hundreåret 1550—1650, det blodige århundre som kulminerte i 30-års krigens redsler, lyktes det jesuittenes politikk å drukne reformasjonen i Sør-Europa i strømme av tårer og blod, med krig, tortur og allslags terror å tilbakeerobre store deler av Sentral-Europa for pavenmakten. Vi må helt fram til vort eget århundre og dets revolusjoner og diktaturer for å finne maken til terror og hlodsutgydeise, som den den jesuittiske politikk avsted kom i hundreåret 1550—1650.

b) I hundreåret 1650—1750 sto jesuittene på høyden av sin makt, men pådro seg også et slik hat og en slik forakt i særlig de katolske land, at da liberalismen brøt fram, ble de fordrevet fra land etter land, og paven ble i 1772 tvunget til å oppheve ordenen. Den levede dog videre. Og bemerkelsesverdig nok: nettopp i det år da den feudalistiske reaksjon seiret i Sentral-Europa med den såkalte „yhellige allianse“, nemlig i 1814, da ble også ordenen offentlig gjenopprettet.

c) *Siden 1814 og fram til vår tid har ordenen igjen spilt en veldig rolle i det politiske liv. Fra stiftelsen i 1540 anså ordenen de evangeliske kirker som sin dødsfiende.* Men fra 1840—50-årene fikk den en ny dødsfiende i den sosialistiske arbeiderbevegelse og den politiske kommunisme. Ved en ytterst behendig politikk og propaganda har det lyktes den jesuittisk-katolske kirke å framstille seg selv som kristendommens forsvar og faste bolverk mot den ateistiske sosialisme og kommunisme. Selv en mengde protestanter, frafalne fra en evangelisk tro, har bitt på den kroken. Det mest nærliggende eksempel er den måten propagandaen *vest* for «jernetppet» framstiller forholdene *øst* for «jernetppet» i våre dager. Russerne fremstilles alltid og ensidig som *kristen forfølger*, skjønt det må være klart at kampen mellom Roma og Moskva *øst*, for «jernetppet» er en kamp mellom to konkurrerende *diktaturer*, arvtakerne til det bysantinske

rnaktømråde i Moskva og den årtusengamle Romermakt i pavens skikkelse. Vesttyske kirkeledere har nylig uttalt til norsk presse at skjønt russerne selvsagt volder vansker, får de evangeliske kirker i øst leve forholdsvis rolig. Hva den pro-katolske propaganda imidlertid skjuler eller prøver å lyve seg fra, det er at Romerkirken selv driver forfølgelse av protestantiske kristne både i Spania og Sør-Amerika. Og man prøver med alle midler å skjule det faktum at den jesuittisk-katolske politikk står i det mest intime samarbeid med feudalistiske og fascistiske kretser og makthavere. I *Spania* er det så åpenbart at Spania i dag kan kalles et jesuittisk-fascistisk diktatur. I de senere årtier har det lyktes den jesuittisk-katolske politikk å vinne stor innflytelse i USA og England, og etter krigen også i De forente nasjoner. Den katolske innflytelse i USA og England begynner å gjøre disse lands evangeliske kristne atskillig urolige. Hvilken andel denne innflytelse har i at verdenssituasjonen er så spent, kan ingen si noe om med sikkerhet. Men liten er den neppe. Det ligger nemlig klart i *Romas* religions-politiske interesse å engasjere USA *mot Moskva*. Selvsagt gis det overalt på kloden konfliktstoff mellom Moskvas og Washingtons *økonomiske* og *maktpolitiske* interesser, men det burde ikke skjule at i Europa og på den vestlige halvkule er det bitreste fiendskap egentlig mellom *Romas* feudale og religions-politiske interesser og *Moskvas* anti-feudale og ateistiske statsbegrep. Der hvor vi evangeliske kristne kommer inn i bildet, er å si at vi ikke har noen som helst grunn til å velge Roma framfor Moskva. Tvert imot. Om vi tvinges til å *velge*, så velger jeg for min del uten betenkning *Moskva* — ganske enkelt fordi det er *velbegrunnet håp* om at Moskva under politisk stabile forhold vil gi oss religionsfrihet, mens det *ikke finnes skygge av håp* der hvor Roma får makten. Det kan man se i Spania.

For det femte: At jesuitterordenen er en religions-politisk kampforganisasjon, framgår av dens *typiske taktikk*. Målet er som sagt å fremme og befeste pavens makt, taktikken er den såkalte „akkomodasjon“ — dvs. tilpassing av arbeidsmidler og propaganda etter forholdene i de

laud hvor de arbeider. En eldre, erfaren norsk misjonær har gitt følgende treffende karakteristikk av „akkommodasjons-taktikken“: „I Norge vil jesuittene oppføre seg som lam, i Spania oppfører de seg som ulver, og på visse misjonsmarker oppfører de seg som løver“. Taktikken er altså helt forskjellig i helt-katolske land, delvis-katolske land og ikke-katolske land. Her i Norge ville de for lange tider være henvist til sitt — forøvrigt meget dyktige — akademi-arbeid, og sin skjulte propaganda. Det er denne store tilpassingsjuelighet i taktikken som forklarer at ikke bare sentimentale humanister, men også klart anti-kristelige kretser her i Norge, plutselig befinner seg arm i arm med jesuittene — rørt av motefrasene om „menneskerettighetene“. Unektelig et komisk skue, når man betenker den jesuittiske „åndsfrihet“ i helt-katolske land. Hvorfor er vår regjering så lite realistisk at den ikke esker våre misjonærer og delvis våre sjømannsprester om deres mening i jesuitter-spørsmålet? Regjeringens initiativ finner ikke det gehør blant dem som blant de av våre biskoper som er humanistisk anstrøkne, og er rådspurt av regjeringen av formelle grunner.

For *det sjette*: Konsekvensen av de nevnte fem punkter er at vi står overfor et *egenartet politisk* spørsmål. Det har endog stor politisk-symbolisk mening. For å anskueliggjøre det vil jeg forme et spørsmål: Bør ikke den norske regjering i åndsfrihetens og toleransens navn ta initiativ til å åpne Norge for fritt og fullstendig uhindret arbeid av Moskvas politiske kommissærer og GPU? Hvilken vesensforskjell er det mellom Moskvas og Romas internasjonale kamporganisasjoner og „5te-ikolonner“, bortsett fra at den ene er kadaverlydig mot Moskva, den andre er kadaverlydig mot Roma? Hvorfor var det under krigen under straffansvar hver nordmanns plikt å bekjempe SS og Gestapo — istedet for å vise såkalt åndsfrihet og toleranse? Jeg tør be om at denne nøtten blir knekket på ærlig og sømmelig måte—uten jesuittiske moral-krumspring.

For det syvende, og til sist: I anledning spørsmålets *politiske* karakter, ønsker jeg å forme noen spørsmål til regjeringen:

1) Er det noen sammenheng mellom de to fakta at regjeringen tar jesuitterspørsmålet opp omtrent samtidig med at vi har fått en norsk minister i det jesuittisk-fascistiske Spania? 2) Når regjeringen tar opp jesuitterspørsmålet under henvisning til pakten om «menneskerettighetene» akter den ida også i henhold til denne pakt å foreta diplomatiske skritt i Spania og andre helt-katolske land til fordel for *protestantenes* undertrykte menneskerettigheter i slike land? 3) Er regjeringen klar over at unnlatelsen av slike skritt kan tolkes derhen at den er pro-katolsk og antiprotestantisk?— Angående den kjære A-pakt vil jeg spørre: 1) Hvis det lykkes de sterke pro-katolske krefter i engelsk og amerikansk politikk å drive igjennom Spanias opptakelse i A-pakten, er regjeringen så oppmerksom på at store deler av det norske folk vil forstå det så at vi er lurt inn i et anti-russisk forbund sammen med jesuittisk-fascistiske diktaturer som vi anser for å være verre enn det russiske?

2) På det *historiske* grunnlag at vi i århundrer har levd i fred med Russland, og på det *politiske* grunnlag at vår regjering ønsker å leve i fred med vår østlige nabo, spør jeg: Mener regjeringen at det er *anstendig politikk* den ene dag å vedta beredskapslover og svære militær-bevilgninger til forsvar mot Russland, for så den andre dagen ved en grunnlovsforandring å åpne landet for Moskvas dødsfiende i Europa, Romas politiske kamporganisasjon, jesuitterordenen ?

Vår holdning til Grunnlovens § 2 får i dag *symbolisk* betydning ved at det ubarmhjertig avsløres om det er ærlig tale her i landet at vi er imot *ethvert diktatur*. Store skarer av evangeliske kristne i Norge vil skamme seg om § 2 skulle falle i dag, fordi det ville vise at vi er blitt politiske fariseere ved sentimentale fraser om å gi menneskerettighetenes bitreste motstandere frihet til å motarbeide menneskerettighetene i vårt eget land. Nettopp i vår diktaturredne tid er det en *ære for Norge å ha* Grunnlovens § 2, selvom en hel verden av propagandabedøvede masser skulle mene det er en skam.

Bjørnstjerne Bjørson har i vår fedrelandssang lagt Norges tradisjon gjennom 1000 år i mtuin og hjerte på

hver nordmann: „Fra dets høie Sverre talte Roma midt imot". Den linjen i norsk politikk er ikke nier foreldet i dag enn den var i 1201, 1624 og 1814. Derfor våger jeg å henstille til regjeringen straks å henlegge hele saken, og ikke fremme den for Stortinget. Det synes meg å være et av historiens mange ironiske luner at en stort sett antikirkelig regjering, utgått av det sosialistiske norske Arbeiderparti, føler seg kallet til å ta hånd om den ro-mersk-katolske klerikalismes kamporganisasjon, jesuittene. Saken bør henlegges før det ironiske smil går over til spottende latter.

Til notater